

Скълъбъри
Плезънт
КРАЯТ НА СВЕТА

ТЪРСЕТЕ ОЩЕ ОТ ДЕРЕК ЛАНДИ:

СКЪАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

СКЪАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ДА ИГРАЕШ С ОГНЯ

СКЪАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕЗЛИКИТЕ

СКЪАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: МРАЧНИ ДНИ

СКЪАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ТЛЕННИ ОБВИВКИ

СКЪАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЕСТИТЕЛЯТ НА СМЪРТТА

СКЪАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скълъбъри Плезънт Краят на света

СОФИЯ, 2013

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT THE END OF THE WORLD
copyright © Derek Landy 2012

All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора, а в случай, че съществуват реално, са използвани художествено. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

Тази книга се посвещава на Том Пърсивъл – един забележителен художник на корици.

За повечето хора именно корицата е причината, поради която избират да купят една или друга книга. Количеството писма от читатели, които получавам, го доказват: всичко живо ми пише ли, пише как първо корицата им била привлякла погледа, как ги била накарала да искат да прочетат история за детектив-скелет, как кориците на книгите ми били най-великите на света, как кориците не знам си какви били...

Струва ми се, няма две мнения по въпроса, че аз, стига да поискам, бих могъл да рисувам кориците на книгите си съвсем сам. Таланта го имам, имам и око на художник, а и една година съм следвал в колеж по изкуствата.

Също така мисля, че Том е наясно с това, и по тази причина се напруга толкова да надскача сам себе си всеки следващ път, напруга се да прави така, че книгите за Скълдъгъри да се отличават от всички останали по рафтовете на книжарниците. Просто аз представлявам една значителна заплаха. Заплаха, която силно го мотивира.

Продължавай да се напругаш, Том. Моят час наближава.

P.S. Няма защо.

ЕДНО

Мъжът със злополучната физиономия стърчеше наред пътеката между раздел „Научна фантастика“ и раздел „Криминални романи“ и, по всичко изглежда, се мъчеше да се слее с лавиците. Не му се удаваше. Когато една възрастна женица взе да ровичка из книгите твърде близо до него, мъжът ѝ изръмжа – буквално *изръмжа*, женицата изквича като настъпено кученце и се отдалечи толкова бързо, колкото я държаха старите ѝ нозе. Хората не бяха свикнали да им ръмжат, особено в обществената библиотека. Откакто идваше да взема книги от тук, Райън не беше виждал никой да ръмжи. До днес, разбира се.

С ъгълчето на окото си наблюдаваше мъжа, гледаше го как си шепне нещо с останалите от компанията си – една престранна групичка. Ръмжацият беше най-едър – с ръце като дънери и черна мазна коса, която изобщо не можеше да скрие лицето на собственика си, а то далеч не можеше

да се нарече привлекателно.

Най-дребният от групата беше мъж на средна възраст, който стоеше съвършено неподвижно и не си шепнеше с останалите. Приличаше на счетоводител, който един ден е излязъл от офиса си и случайно се е присъединил към банда рокери с мотоциклети. Жената до него беше облечена в износени кожени дрехи, а косата ѝ стърчеше на бодлички във всички посоки. Беше красива по някакъв зловещ начин, но смехът ѝ не беше никак приятен – кънтеше в иначе смълчаната сграда и изнервяше всички. Библиотекарките, обикновено така стриктни за съблюдаването на тишината, сега се преструваха, че нищо не забелязват.

Последният член на бандата явно беше водачът. Строен и източен, със силни ръце. По цялото му тяло под тениската се виеха татуировки. Джинсите му бяха черни, а ботушите – очукани. Тъмна коса падаше над очите му. Едрият мъж и жената му шепнеха, а той само кимаше. В същото време не спираше да се оглежда на всички страни. Веднъж-дваж погледът му замалко не срещна този на Райън.

Райън се отпусна назад на стола и излезе от акаунта си в електронната поща. Никакви имейли. Както обикновено. Никой никога не му пращаше имейли. Дори спам. Може би ако се сприятелеше с повече хора, както майка му винаги го съветваше, щеше все пак да получава по някой и друг ред

от дъжд на вятър. На петнайсет години без никакви приятели. Като се замислеше по въпроса, му домъчняваше. Но Райън гледаше да не мисли твърде дълго в тази посока.

Стана от стола и пое към детския отдел, прокарвайки пътем пръсти по гръбчетата на книгите. Озова се в раздел „История“ и свали наслуки един том от лавицата. Нещо за Втората световна война. Не го интересуваеше. В края на краищата, беше дошъл само за да убие малко време – да убие време и да събере кураж да избяга от дома си.

Майка му не беше виновна. Дори вторият му баща не беше виновен. Райън нямаше проблем с нито един от тях двамата. Просто истинският му татко му липсваше толкова много, че не можеше да преживее дори и един ден повече в тази къща, в която всичко му напомняше, че баща му е починал и вече никога няма да се върне. Затова щеше да избяга.... някъде. Някъде другаде. Само за малко. Просто искаше да се махне.

Остави книгата обратно на мястото ѝ и посегна за друга, когато нещо падна от лавицата. Момчето мерна блясък на сребро – предметът приличаше на някаква катарама или брошка – и, без да мисли, посегна и го улови, пръстите му здраво стиснаха малката вещ. Тя беше студена на пипане, но само секунда по-късно внезапно стана много гореща. Болка прониза ръката на момчето и той неволно извика. Разтвори длан, за да пус-

не предмета, но изведнъж видя в шепата си само сребърен прах. Катарамата или каквото беше там се беше разсипало на сол в хватката му.

Болката също изчезна. За да не създава повече безредие, Райън изсипа сребърния прах в едното празно ъгълче на рафта и потри ръце, за да изтръска остатъка. На дланта му имаше тъмно петно. Опитва се да го изтрие, но то не се махна. Тогава момчето осъзна, че кожата на мястото не беше изцапана. Беше изгорена. Катарамата беше прогорила дланта му и беше попила в плътта му.

– Какво криеш там?

При звука на гласа Райън се обърна. Водачът на странната банда. Другите трима стърчаха зад гърба му. Всичките гледаха момчето както хищникът гледа плячката.

– Нищо – промърмори Райън и сви длан в юмрук.

– Чухме те как извика – отговори водачът. – Чухме те как извика и тогава Мърси* рече – това тука е Мърси – та Мърси ни рече, дайте да идем да видим дали момчето няма нужда от помощ.

– Така казах, да – потвърди жената със стърчащата коса и поклати глава. – Разтревожих се. Защото съм си такава, грижовна.

– Грижовна ни е тя – продължи водачът. – Искаше да разбере дали не си се наранил нещо. Та, наранил ли си се? Мърси искаше да разбере дали не

---

* Мърси (англ. mercy) – милост (б. пр.).

си се наранил, а Облоки* вика – Облоки е този, едрият тип – и той вика, че как може някой да се нарани в библиотека? Да не би да се е порязал на хартия и сега да му изтича кръвта, а?

Водачът се засмя, Мърси също се засмя, а едрият мъж се ухили широко.

– Какъв съм забавен – рече.

– Та, как точно се нарани? – попита водачът, а смехът му заглъхна с дружелюбен кикот.

– Не съм се наранил – отвърна Райън. – Нищо ми няма.

– Но ние те чухме как извика – настоя мъжът и изведнъж се навъси. – Чухме те. Нали го чухме?

– Аз го чух – отговори Мърси.

– И аз го чух, Фоу** – каза Облоки.

Счетоводителят на средна възраст си премълча.

Фоу, водачът, огледа Райън с любопитство.

– Няма защо да се страхуваш от нас. Това ли те притеснява? Страхуваш се от нас? Недей се страхува. Ние не сме лоши хора.

Облоки се разсмя, а Мърси го смушка с лакът в ребрата, за да го накара да млъкне.

– Знам, че не ти е позволено да говориш с непознати – продължи Фоу, – но не си ли вече твърде голям за такава забрана? Не е ли тя само за децата? Ти вече не си дете, нали? На колко години си, към петнайсет? – после протегна ръка, потопа

---

* Облоки (англ. obloquy) – злословие, ругатни (б. пр.).

** Фоу (англ. foe) – враг, зложелател (остар.) (б. пр.).

пръст в сребърния прах върху рафта с книгите, след това предпазливо го докосна с върха на езика си. Вкуси праха и се усмихна на Райън. – А ако не разговаряш с непознати, как ще си намериш приятели? Приятелите са важно нещо. Ние искаме да сме ти приятели.

– Ама наистина искаме – добави Мърси.

– Та, стояхме си, значи, ние ей там – продължи Фоу – и си говорехме за книги, щото ние много обичаме да правим това, да си говорим за книги, де, и в тоя момент те чухме как извика и веднага дойдохме при тебе, щото се притеснихме и щото сме си грижовни, и сега стоим тука с тебе заедно и си приказваме. Приказваме си приятелски с нашия нов приятел.

– Изобщо не съм се наранил – повтори Райън и в този момент страшно, ама страшно му се прииска да е някъде другаде.

– Приятелите не се лъжат един друг – отбеляза Фоу.

– Аз... Аз не лъжа.

– Послъгваш малко – отвърна Фоу с усмивка. – Как се казваш?

– Райън.

– Радвам се да се запознаем, Райън.

И Фоу протегна ръка. Момчето се поколеба, после протегна и своята за ръкостискане. Вместо поздрав обаче Фоу го сграбчи за китката и обърна дланта му нагоре. Цялата банда се вторачи в сим-

вола, който катарамата беше прогорила в кожата на момчето. Фоу пусна китката на Райън и сложи длан на рамото му.

– Райън, приятелю. Ще се наложи да дойдеш с нас.

Райън поклати глава.

– Трябва вече да се прибирам. Татко ще дойде да ме вземе всеки момент.

– Райън – рече Фоу, – ако не тръгнеш на секундата с нас, ще избием всички в тази сграда, след това ще те извлечем насила през кръвта, разпилените черва и всичките му там други парчетии, които ще са останали от труповете – пак усмивка, но този път с присвити очи. – Така че, друже, ти решаваеш.

На Райън му се прииска да закреши за помощ и да побегне, но краката не го слушаха, а гърдите му сякаш бяха стегнати с обръч. Вдигна очи към бандата. Фоу, с усмивката и змийския поглед. Мърси, зажадняла на вид, сякаш затаила надеждата все пак да ѝ позволят да убие някого днес. Облоки, тъп и много опасен. И счетоводителят с немигащите очи, застинал като статуя, напълно отстранен от всичко наоколо. И най-страшен от четиримата.

И тогава някой заподсвирква с уста.

ДВЕ

Между книгите по рафтовете Райън видя, че някой бавно пристъпва по съседната пътека. Някой, облечен в черно. Някой, който си подсвиркуваше. Момчето позна мелодията. Беше главната музикална тема от филмите за Хари Потър.

Изад тъгла на рафтовете се появи едно хубаво момиче. Високо, с дълга тъмна коса. Сигурно година или две по-голямо от Райън. Облечено в закопчана до горе куртка, плътно прилепнали панталони и ботуши, с пръстен на ръката. Всичко по нея беше черно. И изработено от материали, които момчето не може да разпознае.

Момичето все така си подсвиркуваше и докато си подсвиркуваше, тъмните ѝ очи се преместиха от Райън към Фоу, после към Мърси и Облоки, а след това и към счетоводителя. Когато погледът ѝ падна върху счетоводителя, подсвиркуването спря. Очите ѝ отново се върнаха върху Райън.

— Здравсти — рече. — Казвам се Валкирия. Тези

хора притесняват ли те?

Райън искаше да ѝ каже да бяга, но се сети, че бандата ще я докопа за секунда.

Момичето погледна Фоу.

– Аз съм от Библиотечната охрана – почна. – Получихме доста доклади за невърнати навреме книги в този район, та ще се наложи да ви задам няколко въпроса. Може да свършим работата тук, а може и в центъра – там е по-широко и има свободен достъп до кафемашината.

Нещо не беше наред. Фоу не заплаши момичето в отговор, Мърси не обели и дума. Всъщност, Мърси и Облоки се заоглеждаха наоколо, сякаш очакваха появата на още някого. Дори счетоводителят сякаш застана нащрек.

– Наистина ли го искаш? – попита Фоу много тихо. – Тук? На публично място? Където всички тези невинни хорица могат сериозно да пострадат?

Хубавото момиче, Валкирия, само сви рамене.

– Просто търся как да ти съсия деня, Винсънт. Ти решаваш. Да останеш и съответно да бъдеш смачкан от бой и хвърлен в килия или да се разкараш, на секундата при това. Незабавно.

– Готово – отвърна Фоу. – Само че взимаме Райън с нас.

Валкирия поклати отрицателно глава.

– Боя се, че Райън никъде няма да ходи.

– А. Е, ясно, тогава значи имаме проблем.

– Лошо.

– Взе ми думата от устата.

Валкирия направи рязко движение, сякаш изтласквайки въздуха с длан, въздухът действително потрепери, Фоу отхвърча назад и се блъсна в Мърси. Преди Райън да има време дори да се зачуди какво става, момичето го сграбчи и двамата вече тичаха по пътеките между рафтовете. Червен лъч изсъска край ухото на момчето, Райън изпищя и понечи да се хвърли на пода, но Валкирия не му позволи.

– Не спирай! – сопна му се.

Той се запрепъва отново подире ѝ.

Чу се рев и трясък на преобърнати рафтове с книги. Райън хвърли поглед зад гърба си и видя как Облоки се запремята из въздуха, а напред пристъпи един мъж – висок, слаб мъж в тъмносин костюм и шапка-борсалино, като онези на частните детективи в старомодните ноар филми* от трийсетте.

Нов поток червена енергия изсвистя през рафтовете отляво и Райън забрави на мига високия мъж и съсредоточи цялото си внимание върху това да не умре. Мърси го връхлетя и го блъсна, момчето се претърколи на пода, целият въздух излезе от дробовете му. Но пред него веднага застана Валкирия и се хвърли право срещу Мърси, която отвори широко уста насреща ѝ и избълва нов червен лъч енергия. От устата си. *От устата си.*

---

* Ноар филм – термин, обозначаващ холивудските криминални драми от 30-те до 50-те години на XX век (б. ред.).

Райън примигна.

Валкирия се гмурна под лъча, претърколи се ловко, скочи на крака и се блъсна с рамото напред в Мърси. Мърси изгрухтя, червеният лъч рязко секна и двете паднаха. Започнаха да се борят, ръгайки се с лакти и скубейки коси. Мърси стисна кичур от косата на Валкирия и дръпна, а Валкирия я тресна с чело право в лицето. Мърси изпищя от болка и ярост, а Валкирия изведнъж се озова отгоре ѝ, здраво вкопчена, независимо колко силно Мърси се мъчеше да я свали от себе си. Момичето стисна здраво едната ръка на Мърси и направи някакво движение напред и нагоре – беше твърде бърза и Райън дори не успя да види какво точно става, но Валкирия някак си прехвърли единия си крак така, че обкрачи Мърси и сега дърпаше ръката ѝ здраво назад. Лакътят се счупи с изпукване и Мърси зави, а Валкирия вече залиташе към Райън, сграбчи го и го вдигна на крака.

На Райън му се прииска точно в този момент да ѝ каже нещо умно, но успя да изломоти само едно „Муу“. Не беше никак впечатляващо.

Край тях добрите хорица от библиотеката клякаха и търсеха прикритие или тичаха към изходите. Райън би дал мило и драго да му позволят да клекне и да се завре някъде. Всяка фибра на тялото му копнееше до болка за тъмен ъгъл, в който да рухне като тресящо се желе. Хубавото момиче обаче го държеше за ръката и го теглеше напред

сред рафтовете и Райън внезапно се преизпълни с желанието за нищо на света да не се изложи пред нея. Затова насили краката си да останат на поста си и когато след миг Валкирия за пръв път се поколеба за посоката, той я изпревари.

– Оттук – рече и сега вече той я теглеше след себе си между рафтовете, а тя вече със сигурност си мислеше какъв страхотен пич е той, как не се бои да поема отговорност, нищо, че е година-две по-малък, от него сигурно ще излезе отлично гадже, когато цялата тая патаклама приключи. Като нищо ще ми се прииска да го целуна или нещо от сорта. Бягайки, Райън кимна сам на себе си. Да, тя сигурно си мислеше точно това, докато той я водеше след рафтове и библиотечни шкафове, и двамата тичаха по пътеките, докато внезапно се изправиха пред стена със закачена на нея приятна картина.

– Идиот – тросна му се Валкирия, обърна се кръгом и пак го повлече подире си.

– Прощавай – обади се момчето.

– Мислех, че знаеш къде отиваш!

– Мислех, че тука има врата.

В този момент момчето се закова на място и Райън се блъсна в гърба ѝ. Тъкмо си отвори устата да се извини, когато видя, че на пътеката точно пред тях се е изправил счетоводителят.

Явно някъде из библиотеката високият слаб мъж продължаваше да се разправя с останалите от бандата. Отнякъде долитаха трясъци и вико-

ве, вой и пухтене. Но тук, над Райън, Валкирия и счетоводителя се беше спуснала някаква пълна, тотална тишина.

Счетоводителят направи крачка напред. Валкирия направи крачка назад. Настъпи Райън по крака, а той каза „Ох!“, за което веднага се извини. Валкирия не го чу.

Рязко изтласка въздуха с длан. Пространството сякаш се нагъна и един шкаф с книги се изстреля назад, но счетоводителят не остана да го чака. Тогава Валкирия щракна с пръсти, а Райън ахна, когато в дланта ѝ внезапно лумна огън. Момчето на секундата смъкна якето си и го омота около ръката ѝ, потушавайки пламъка.

– Какви ги вършиш, мътните те взели? – побесня момичето, мъчейки се да го избута от себе си.

– Гориш! – извреця мъжествено Райън.

Тя се дръпна рязко от него, ръката ѝ продължаваше да пламти и тогава момичето хвърли огъня, но счетоводителят се изви с нечовешка скорост, огненото кълбо го пропусна и експлодира в друг библиотечен шкаф. Счетоводителят се стрелна нанякъде и изчезна от погледите им.

– О – пророни Райън.

Валкирия пристъпи до него.

– Ако видиш някъде изход – прошепна му, – ти-чай през него и не се обръщай назад. Ясно?

Момчето кимна.

Нещо се совна над главите им и счетоводителят

падна отнякъде право върху Валкирия. Тя изви-ка, Райън залитна назад и пред очите му счетоводителят сграбчи момичето и го захвърли, сякаш беше лека като перце. Валкирия изчезна с трясък сред рафтовете.

Райън се завъртя на място и хукна. Не знаеше къде отива, но навсякъде беше по-добре в сравнение с мястото, на което се намираше допреди малко. Счетоводителят беше по петите му, при това отново беше скочил нагоре и го преследваше от високо, плъзгайки се от шкаф на шкаф, подобно на ястреб, погнал ужасена полска мишка.

Тогава Райън го видя – зелен знак „ИЗХОД“ над вратата към аварийното стълбище. Момчето смени посоката, едва не се препъна в снишил се на пода читател, скрит зад секция „Илюстрирани издания“, и отново затича. Почти се беше добрал до вратата, когато погледна през рамо и видя как счетоводителят се хвърля към него. Внезапно Валкирия изникна иззад рафтовете, а с дясната ѝ ръка определено се беше случило нещо – цялата беше обвита в гърчещи и виещи се сенки. Момчето замахна, опашка от мрак се протегна към счетоводителя и се омота около крака му. Валкирия дръпна силно назад и мъжът рухна на земята.

Изръмжа, скочи на крака и се обърна към момичето, но Валкирия запрати срещу него вълна от сенки. Те го блъснаха, тялото му се тресна в отсрещната стена, но какво стана по-нататък Райън

не видя, защото Валкирия го изблъска към аварийния изход. Противопожарната аларма се включи точно в момента, когато двамата изскочиха в тясната уличка на гърба на библиотеката. С дланта на Валкирия, притисната към гърба му, Райън спринтира към главната улица. Там, паркирала на непозволено място, стоеше блестяща черна кола, която сякаш ги чакаше. Изглеждаше стара, само че стара от онзи скъпоструващ чисто нов тип.

Валкирия отвори вратата на колата и наблъска момчето на задната седалка. Тя сама се метна зад волана, без да затваря шофьорската врата. Завъртя ключа и двигателят изрева, а момичето ловко се плъзна на мястото до шофьора и си закопча предпазния колан.

– Колана! – нареди и на Райън.

Момчето послушно закопча и своя колан. После погледна празното шофьорско място.

– Тя сама ли върви? – попита.

– Не ставай глупав – отвърна момичето, без да сваля поглед от библиотеката. – Той просто мрази аз да карам Бентлито, това е цялата работа.

Слабият мъж изхвърча бегом от библиотеката, стиснал шапката си в облечена в ръкавица ръка. Райън примигна. Начинът, по който слънцето блестеше върху плешивата глава на мъжа, я караше да изглежда почти бяла, почти като...

Момчето преглътна. Слънцето нямаше нищо общо. Слабият мъж не беше плешив.

Слабият мъж беше скелет.

А когато скелетът скочи зад волана, Райън за-
пищя.

– Накарай го да млъкне, моля ти се – рече ске-
летът и колата се стрелна напред.

– Млъкни, Райън – рече Валкирия.

Фоу излетя от входа на библиотеката, тичайки
с всички сили, но колата, Бентлито, вече пореше
трафика. Райън продължаваше да пищи.

– Райън – повтори Валкирия. – Спри веднага.

– Той е скелет! – изви момчето. – Погледни го
само! Онези типове са го убили!

– Не са ме убили – отвърна скелетът, – само ме
пооблъскаха малко. Доста всъщност. И единият
ме фрасна с писалище. Удряли ли са те с писали-
ще, Райън? Боли.

– Мен са ме удряли с писалище – обади се Вал-
кирия.

– О, да, вярно – сети се скелетът. – Нали боли?

– Боли.

Райън седеше на задната седалка, напълно вце-
пенен. Валкирия се обърна към него, въздъхна и
му се усмихна с онази усмивка, която обикнове-
но пазеше за идиоти, за двегодишни дечица и за
двегодишни дечица-идиотчета.

– Здравей – рече. – Аз съм Валкирия Каин. Това
е партньорът ми, Скълдъгъри Плезънт. Току-що
ти спасихме живота. Можеш да ни се отблагада-
риш, като поне не повръщаш в колата.

ТРИ

Когато скелетът говореше, долната му челюст се движеше, но език той нямаше. Нямаше и бели дробове, нито пък гласни струни. Изобщо в тялото му нямаше нищо, което да му осигурява глас, но въпреки това Скълдъгъри говореше. Говореше и още как.

– С две думи – почна той, докато пътуваха, – магия съществува. Чудовища също. Магьосници като мен и Валкирия се борят да попречат на други магьосници като Фоу и компания да вършат лоши работи. Ние с нея сме добрите герои, ако ти е толкова важно да ни дадеш някакво определение. Ония в библиотеката бяха злодеите. И ние, и те се опитваме да стоим възможно най-далече от общественото внимание. Всъщност, ако се замислиш по-сериозно над това, което ти казвам, ще видиш, че нещата са си доста ясни.

– Не разбирам – прошепна Райън.

– Така те искам – отвърна Скълдъгъри. – Нямаме кой знае колко време на разположение, затова

ще ти се наложи просто да приемеш някои неща.

– Ти си скелет.

– Ами, това е едно от тези неща.

– Но как така се движиш?

Валкирия откопча предпазния колан и се прехвърли при момчето на задната седалка.

– Райън – каза, – светът е забележително мястото. Пълен е с великолепно неща, с изключителни хора и със завладяващи съзнанието тайни, чието разкриване тепърва предстои. За да не ме дразниш обаче, наистина ще трябва да оставиш всички тези тайни настрана засега и да се съсредоточиш само върху онова, което ти казваме. Той е ходещ скелет. Аз нося прилепнали панталони. Други въпроси да имаш?

– Ъм, не.

– Отлично.

– Докато си с нас, няма защо да се боиш от нищо – обади се Скълдъгъри. – Спасявали сме света вече няколко пъти и сме доста добри в тая работа. В интерес на истината, ако бях на твое място и се бях забъркал в такава каша, щях да се радвам, че съм попаднал точно на нашата компания.

– Скълдъгъри – каза Валкирия, – фасадната татауировка.

– А, да – спомни си скелетът и пръстите му в ръкавици докоснаха костите на ключиците му. Върху черепа му плъзна истинско лице – с нор-

мални черти, кожа и коса. Магьосникът се усмихна на жената, която шофираше една от колите в насрещното, а тя се смръщи от изненада.

– Може да носи истинско лице само по половин час всеки ден – прошепна Валкирия на Райън. – Затова прекалява със социалните контакти.

– Но всичко онова, което стана в библиотеката – отвърна Райън, който за първи път се почувства достатъчно сигурен, че да се опита да сглоби цяло изречение, без да запелтечи, – сигурно вече го излъчват по всички новини.

– Ами всъщност – обясни Валкирия – не го излъчват. Имаме си хора за тая работа. Някъде в рамките на следващия половин час един много мил човек на име Джофри ще убеди всички свидетели на схватката, че изобщо не са видели онова, което всъщност са видели. Той е нашият отговорник по връзките с обществеността – прави така, че обикновеният свят да не ни забелязва, докато си вършим нашите си работи.

Скълдъгъри хвърли бърз поглед през рамо към Райън. В момента имаше тъмна коса, а кожата на фалшивото му лице беше болнаво-жълтеникава.

– Магьосници като Джофри усещат, че са подходящи за работа, която не включва битки. Такива като него наричаме долавящи – личности със способности на медиуми. Някои долавящи четат мисли, други виждат бъдещето. Джофри пък може да те накара да повярваш в онова, кое-

то ти казва. Магьосник-долавящ е и един мъж на име Дийкън Мейбъри. И тук стигаме до твоята роля.

– Никога не съм чувал за него – отвърна Райън.

– Нормално – рече Валкирия. – Аз също разбрах за съществуването му преди няколко дни. Чувала бях за брат му, Дафид, който не е вече сред живите. Очевидно, братята били шестзнци. Шестима абсолютно еднакви братя Мейбъри. В момента са само четирима, де.

– Този Дийкън Мейбъри... И той ли е мъртъв?

Скълдъгъри отби Бентлитото от натоварения булевард и сви по тиха уличка.

– Дийкън беше от долавящите на служба към Убежището – това е нашата щабквартира. Понякога ни се налага да арестуваме непоправими престъпници-магьосници. Ако са достатъчно възприемчиви, възможно е долавящ да влезе в съзнанието им и да имплантира там нова личност. Процедурата винаги е била обект на противоречиви оценки, освен това може да се осъществи успешно, само ако волята на престъпника е слаба, така че старата личност да бъде напълно потисната и новата да заживее самостоятелно със своя биография и нови спомени. Тогава престъпникът има шанс за нормален живот. Работата на Дийкън беше именно имплантирането на нови личности.

– Но той се отегчил от нея – продължи Валки-

рия. – Говорихме с много хора, които са го познавали преди. Все търсел приключения и силни усещания. Ламтял за пари и власт. А в един момент се замесил с грешните хора – Фоу и бандата му.

Скълдъгъри кимна.

– Много, много гадна групичка. През войната Винсънт Фоу беше наемник. Не ти обяснявам коя война, за да не усложняваме излишно нещата. По всички определения Мърси Чарийнт не е нищо друго освен серийна убийца. Както, вярвам, ще се съгласиш, Облоки е нещо като кретен. Само че кретен-дивак. И за капак – Самюъл.

Валкирия направи отвратена физиономия.

– Проклети вампири.

Райън седна на ръба на седалката.

– Оня беше вампир? Оня, дето приличаше на счетоводител?

– За вампири не говорим – предупреди го Скълдъгъри.

– Но беше посред бял ден. Как е възможно за него да е навън, при положение, че...

– За вампири не говорим! – срязва го Валкирия.

Райън се сви.

– Извинявайте – промърмори.

– Не се шашкай – обясни му Скълдъгъри. – Просто Валкирия ходеше с един вампир, това е цялата работа.

– Не сме *ходили* – на секундата подскочи момичето.

Скълдъгъри вдигна ръка.

– Кой съм аз, че да осъждам хората.

Валкирия се навъси и пак погледна Райън.

– Та, значи, Дийкън Мейбъри се забъркал с бандата на Фоу, а бандата на Фоу са откачалки до един. Някои хора искат да завладеят света. Други – да променят света. Фоу и компания искат да унищожат света – момичето поклати глава.

– Идиоти.

– Нихилисти – поправи я Скълдъгъри.

– Идиоти – повтори Валкирия. – Райън, съществува едно нещо, наречено Машината на Страшния съд. Да, знам как звучи. И, да, точно толкова тъпо е, колкото е и името му. Някакъв гений се олял и построил бомба, която може да ликвидира цялата планета. Геният твърдял, че я е създал, за да може в случай, че Безликите някога се завърнат, да се самоубием колективно и да убием и тях заедно с нас, така че никога повече да не могат да пътуват през измеренията и да заразяват със себе си други реалности.

Челото на Райън се набръчка.

– Безликите?

– Нали се разбрахме за усложняването на нещата – обади се Скълдъгъри.

– Да, извинявай, Райън – поправи се Валкирия. – Както и да е, затова съществува Машината. Та, значи, съществува си тя, стои си някъде тихо и кротко, на никого не пречи и, не щеш ли, преди няколко го-

дини я открадват. Открадват я Фоу и бандата му и я скриват, което трябва да си е било нелека задача, щото Машината е по-голяма от къща.

– Защо са я скрили? – попита Райън. – Защо направо не са я задействали?

– Защото нямат ключа, който я задейства – обясни Скълдъгъри. – Последните няколко години те го търсят тоя ключ. Това е и причината Дийкън да се присъедини към тях. Е, преди девет дни най-сетне го намерили. Но Дийкън нямал ни най-малко намерение да активира Машината. Скрил ключа, като направил така, че да прилича на катарам, и се накарал да го продаде на онзи, който му предложил най-високата цена.

– Но бандата на Фоу докопали Дийкън, преди да успее да проведе търга – продължи Валкирия. – Подгонили го и той съвсем случайно взел, че паднал в мелачка за дървени трупи.

Райън примигна.

– Да – заключи момичето.

– Та сега Фоу пак търси ключа – каза Скълдъгъри. – Търсенето ги довело в библиотеката, а пък нашето търсене доведе нас при тях. А и тяхното, и нашето търсене доведоха всички ни до теб, Райън.

Райън погледна дланта на ръката си.

– Но ключът изчезна. Разтроши се, когато го стиснах. Сега е само прах.

– Ключът не е бил предметът, който си уловил

– отвърна Скълдъгъри. – Ключът е самият отпечатък, който предметът е оставил върху кожата ти. Райън, имам една добра и една лоша новина. Лошата е, че в момента ти си единственото живо същество на света, което може да активира Машината на Страшния съд и по тази причина Фоу и хората му никога няма да спрат да те преследват. Добрата новина е, че тъй като аз и Валкирия ще те пазим, имаш доста сериозен шанс да се измъкнеш от цялата тази история сравнително безболезнено.

Валкирия погледна тила на скелета.

– Нали каза, че е много вероятно да се опитат да му отрежат ръката.

– Казах „сравнително“ – напомни ѝ Скълдъгъри.

ЧЕТИРИ

Апартаментът на Дийкън Мейбъри беше претарашен.

Скълдъгъри и Валкирия влязоха първи, за да проверят дали е безопасно, а Райън пропълзя подире им. Листове хартия бяха разпилени безредно върху протрития килим. Грозният диван беше разпорен и изтърбушен, пълнежът му – изтеглен навън като някакви пухести вътрешности. Столовете бяха преобърнати, рамките на картините – натрошени, всички чекмеджета бяха извадени, а съдържанието им – разсипано и пръснато.

– Какво точно търсим в този хаос? – попита Валкирия.

– Фоу все някъде трябва да е скрил Машината на Страшния съд – обясни Скълдъгъри, ровичкайки из боклуците. – Трябва да открием къде. Може да извадим късмет и да установим, че Дийкън ревностно си е водил дневник за всяка своя крачка. Но ако не намерим стабилна следа, която да ни отведе до Машината, може пък да попад-

нем на нещо друго – улика или някое име, което да ни помогне да направим крачка напред в разследването.

Валкирия въздъхна.

– Мразя да търся улики.

Райън се усмихна – толкова сладка беше нацупената муцунка на момичето.

– Търсенето на улики е неделима част от детективската работа – отбеляза Скълдъгъри.

– Предпочитам оная част, в която удряме хора.

– Това е, защото си насилница по природа. Трябва да се стараеш да си по-кротка, като Райън.

Райън спря да се любува на Валкирия и се намръщи.

– Откъде-накъде пък да съм кротък?

– Мм? – Скълдъгъри вдигна очи. – О, не исках да те обидя. Допуснах, че си кротък, защото никакъв те няма в насилието. Освен това пишиш много.

– Само защото не се замесвам в схватки всеки ден, не означава, че не мога да се бия – отвърна Райън, а лицето му цялото пламна.

– Да не те бива в насилието не е нещо, от което да се срамуваш – отговори Скълдъгъри, изправи съборен на пода шкаф-кантонерка и се зае да шумоли с хартиите в него. – Ако на света имаше повече хора като теб, нямаше да има нужда да съществуват хора като нас.

– Не съм насилница по природа – изръмжа Валкирия.

– А аз не съм кротък – настоя Райън.
 – Но си пищиш много – обобщи Скълдъгъри.
 – Откъде знаеш? – заяде се Райън. – Познавате ме от няма и два часа.

– И за тия два часа ти през повечето време пища – сви рамене Скълдъгъри. – Не виждам как би могъл да обориш логиката ми.

– Не съм насилница по природа – повтори Валкирия.

– Разбира се, че не си – отвърна скелетът, без да спира да рови в кантонерката. – Виноват.

Валкирия се навъси и почна да прехвърля хартиите по пода. Опитът на Райън да защити мъжествеността си не беше произвел никакъв ефект върху нея. За момчето беше ясно, че едва ли може да я вини за това. Тя беше магьосница, която ден след ден смазва от бой злодеи. Райън беше пълничък загубеняк, който беше оставил едно момиче да се бие, за да го защити. Единственият начин да промени мнението ѝ за него, беше като извърши нещо толкова смело и благородно, че тя да няма друг избор, освен да се впечатли. Решен, той се обърна, видя застаналата на прага на апартамента женица на средна възраст и запищя.

Женицата се стресна от писъка му, но не беше и наполовина толкова уплашена, колкото Райън. Момчето нададе нов, особено висок фалцетен вой, а положението се влоши още повече, когато Валкирия с един скок се озова пред него и го при-

кри с тялото си.

– О – рече женицата от прага. Носеше пенъоар на цветя и наметната на раменете жилетка. Като за женица на средна възраст не беше никак страшна.

Скълдъгъри пристъпи напред, а на фалшивото му лице се изписа широка усмивка.

– Здравейте – рече бодро. – Как сте в този чуден ден? Влезте, влезте. А вие сте...?

– Франсин – отвърна жената малко смутено. – Живея по-надолу по коридора... Какво правите в апартамента на Дийкън Мейбъри?

– Познавате Дийкън? – попита скелетът. Валкирия излезе зад гърба на жената и се огледа старателно по стълбищния коридор, после се върна в апартамента и затвори плътно входната врата.

– Ами, да – рече Франсин, смръщи се учудено към Валкирия, после върна поглед върху Скълдъгъри. – Съседи сме, много добър човек. Ако го ограбвате, трябва да ви предупредя – в този квартал не гледаме с добро око на тия работи.

– Не го ограбваме – отвърна Скълдъгъри, – но се боя, че имам други лоши новини.

– За Дийкън ли? – очите на жената се разтвориха широко.

– За него.

– Болен ли е?

– Малко по-лошо.

Жената ахна.

– Умира ли?

– За кратко умираше, да – рече Скълдъгъри. – В момента е напълно мъртъв.

Челюстта на Франсин увисна.

– Какво? Дийкън... Дийкън е *мъртъв*?

– Боя се, че да.

– О, не. О, не, не, не – жената се преви и Валкирия я хвана в последния момент преди да падне на пода. – Моят Дийкън... Моят клет Дийкън...

Валкирия дотътри Франсин до единствения останал на краката си стол и я тръшна отгоре му.

– Той беше толкова силен – хълцаше жената. – Толкова горд. С такова достойнство. Как умря?

– В мелачка за дървесина – отвърна Валкирия.

Франсин зави и се заля в сълзи, блъскайки по масата с малките си юмручета.

– Защо го прибра, Господи?

Валкирия вдигна очи към Скълдъгъри, а скелетът сви рамене в отговор.

– Ъм – почна момичето. – Много съжалявам за вашата, такова, загуба. Сигурна съм, че е бил страхотен... Сигурна съм, че...

После се запъна, замълча и сама вдигна рамене. Райън погледна Скълдъгъри, но явно и той не се канеше да предложи никаква истинска утеха на горката жена.

– Явно много сте го обичали – каза тогава момчето и с намесата си изненада сам себе си.

– Така е – проплака Франсин.

– Сигурен съм, че и той ви е обичал.

Франсин вдигна глава, очите ѝ бяха червени, подути и пълни с молба.

– Той говореше ли за мен?

Райън се поколеба, а Валкирия, застанала зад гърба на жената, му се захили подигравателно.

– Непрекъснато – отговори момчето. – Да. Божичко, всеки път като си приказвахме, той не спираше да повтаря: „Франсин това, Франсин онова и... оо, колко обичам Франсин“.

– Казвал го е?

– Да, определено нещо от сорта...

Франсин сплете ръце пред гърдите си.

– Знаех си – възкликна. – Знаех, че той ме обича. Всичките дълги мълчания. Всички конфузни моменти. Трябваше да му кажа, че и аз чувствам същото. Тогава двамата можехме... Можехме...

И тя отново избухна в ридания. Зад нея Валкирия вдигна палци към Райън. Стори му се, че жестът съдържа известна доза сарказъм.

– Двамата с Дийкън често ли си говорехте? – попита Скълдъгъри жената, приведе се над нея и нежно я потупа по ръката. – Разказвахте ли един на друг как минават дните ви? Доверявахте ли се един другиму...?

– При любов като нашата – изчурулика Франсин, – думи не бяха необходими.

– Колко неудобно – промърмори скелетът, рязко се изправи и се отдалечи от жената.

– Франсин – продължи Райън, – ние търсим нещо наше, което бяхме дали на Дийкън за съхранение. Знаете ли къде може да е? Голямо е колкото, ъм, ами, колкото къща е голямо.

Франсин примигна през сълзи.

– Що за нещо е било това – голямо като къща? Челото на Райън се сбръчка. На този въпрос нямаше отговор.

– Къща – побърза да се намеси Валкирия. – Къща беше. Дийкън я наглеждаше вместо нас, пазеше я. Една от онези, преносимите къщи, сещате ли се?

– Преносима къща? – повтори Франсин.

– Нещо такова. Е, малко по-големичко. Помните ли Дийкън някога да е споменавал или посещавал складове или халета за съхранение на вещи?

Франсин се замисли.

– Ами... Веднъж го чух да говори по телефона. Помня, че ставаше дума за документацията от склада, която била толкова много, че му задръствала архива.

– Тази документация трябва да е някъде тук значи – каза Скълдъгъри и се върна при кантонерката. Валкирия влезе в спалнята и се зае да я преравя щателно.

– Сбърках ли, като казах това? – попита Франсин.

– Не – отговори Райън. – Всъщност, страшно ни помогнахте. Бихте ли желали нещо? Чаша чай

може би или...?

– Ще се прибирам у дома – отказа Франсин и бавно се надигна. – Трябва да си полегна. Всичко това е... твърде голям шок за мен.

– Наистина съжалявам – отвърна Райън.

Жената му се усмихна слабо, направи крачка и се олюля. Райън с един скок се озова до нея и я подкрепи.

– Ще ви помогна – рече.

– Благодаря ти – отвърна жената. По бузата ѝ се търкулна сълза. – Много си мил.

Докато Валкирия и Скълдъгъри претърсваха, Райън закуцука с Франсин към апартамента ѝ по-надолу по коридора на стълбищната площадка. Жената не тежеше, но беше доста тромава.

– Приятелите ти са малко чудновати – рече му.

– Знам.

– Девоичето е много хубавко обаче. Гадже ли ти е?

Райън се засмя и усети как се изчервява.

– Не. Всъщност, току-що се запознахме.

– Апартаментът ми е точно зад ъгъла – махна с ръка напред Франсин и подсмръкна. – Искаш ли един съвет? Не прави същата грешка, която аз допуснах с Дийкън. Кажи ѝ какво чувстваш.

– Ама ние наистина току-що се запознахме.

– Но ти я харесваш, нали?

– Ами да, май че да.

Завиха зад ъгъла на площадката.

– Не изпускай момента – рече Франсин. – Никога не знаеш дали ще имаш втора възможност да бъдеш щастлив.

– Ще си помисля – обеща момчето с надеждата жената да смени темата, преди някой да ги е чул какво си говорят.

– Апартаментът ми е онзи в дъното – рече жената и поизправи гръб. – Ти наистина си едно много мило момче. Така добре възпитано, изпрати ме чак до нас.

– Не ми е никакъв проблем.

– За съжаление – отвърна Франсин – ще стане.

– Моля? Кое какво ще стане?

– Проблем – каза Франсин. – Ще ти стане много, много голям проблем.

В този момент от апартамента в дъното излезе Винсънт Фоу.

ПЕТ

Райън се извъртя, сграбчи Франсин и се опита да я повлече след себе си, но тя само се разсмя в отговор. Преди момчето да успее да извика за помощ, ръката ѝ го стисна за гърлото и го затегли към вратата в дъното. Райън се бореше и риташе, но жената беше твърде силна и в следващия момент двамата вече бяха в апартамента и Винсънт Фоу затвори вратата зад тях.

Франсин пусна Райън, момчето отскочи назад и почти се блъсна в Облоки. Самюъл наблюдаваше сценката от ъгъла на стаята.

– Ако пищиш – рече Фоу, – ще те убием.

– А после ще убием и Валкирия – допълни Франсин. Погледна Фоу и се захили. – Момчето малко си пада по нея.

Фоу повдигна вежда.

– Тъй ли било? Е, Райън, отлично те разбирам – хубавица е тя. Ако бях с няколкостотин години по-млад, щях да съм пръв на опашката, повярвай ми! Не съм никак сигурен обаче дали *Валкирия*

ще успее да види каквото и да било у теб. Ти май май не си ѝ от категорията. Не се обиждай, ама си доста... тривиален.

– Може би се надява тя да го хареса заради чувството му за хумор – изкикоти се Облоки.

– Крехката любов на младостта! – рече Фоу едва ли не с копнеж в гласа. – Ако извадиш късмет, може дори да получиш възможност да признаеш на момиченцето вечните си чувства към нея, но това ще стане, само ако правиш точно каквото ти заповядам.

Устата на Райън беше толкова пресъхнала, че гласът му излезе като хрип.

– Няма да ви помогна да унищожите света.

– Ще ни помогнеш и още как.

– Но такова унищожение няма никакъв смисъл! Ако толкова искате да умрете, защо просто не се самоубиете и не оставите всички други хора на мира?

– Че какво му е интересното на това? – попита Франсин.

Фоу я стрелна с поглед.

– Почваш малко да ме смущаваш, право да ти кажа.

– Не думай – промърмори жената и пред очите на Райън образът на Франсин затрепка и под него се замярка друга, по-стройна фигура, облечена в черно, с превързана ръка... И в следващия момент Франсин вече я нямаше, а на нейно място стоеше Мърси. – Така по-добре ли е?

– Значително по-добре – отвърна Фоу и вниманието му отново се върна към Райън. – Ще унищожим света, защото няма абсолютно никакъв смисъл той да продължава да съществува.

В главата на Райън нахлуха хиляди въпроси. *Това ли било? Това ли ви е аргументът? Искате да убиеете всички на света, защото не вижда-те смисъл тях да ги има? Що за тълп, жалък и егоистичен довод е това?* Но на глас момчето не каза нищо, защото беше твърде уплашен. Защото не беше герой. Защото беше от онези, които чакат някой друг да дойде и да ги спаси.

На вратата се почука.

– Франсин?

Гласът на Валкирия. Мърси пристъпи до Райън и притисна острието на ножа си до корема му.

– Франсин! – повика отново момичето. – Райън при теб ли е?

Фоу погледна Райън и вдигна пръст до устните си, а Облоки пристъпи до вратата. Ножът се впиваше болезнено в кожата на Райън. Но той трябваше да предупреди Валкирия. Трябваше. Не можеше просто да стои и да мълчи.

– Знам какво си мислиш – прошепна му Мърси. – Изписано е на лицето ти. Знай обаче, че ако издадеш и един звук, ще те убия и ще ти отрежа ръката.

Валкирия почука отново, Мърси погледна към вратата, в този момент у Райън се надигна някак-

во внезапно напрежение и той рязко отблъсна жената далеч от себе си. В следващата секунда Самюъл се озова отгоре му, ръката му го стисна за гърлото, повдигна го от земята, така че краката на момчето заритаха безпомощно, и го блъсна в насрещната стена. Пръстите на вампира бяха стоманени, погледът на Райън се замъгли, всичко пред него се разми и момчето усети, че всеки момент ще припадне.

Прозорецът се пръсна с трясък. Райън тупна на пода и пое жадно въздух. Главата му пулсираше болезнено. Край него се вихреше бясно движение. Фоу отхвърча назад и падна върху дивана. Момчето мерна наред стаята Скълдъгъри, тръшващ Мърси с някаква кечистка хватка. Вратата на апартамента падна върху Облоки. Заедно с нея вътре влетя Валкирия и завика на Райън да бяга. Момчето не можеше да мръдне, сякаш някой беше налял бетон в краката му. Наоколо – крясъци, псувни и трошене на предмети. Самюъл, който удря Валкирия толкова силно, че момичето се премята във въздуха. Фоу, връхлиташ върху Скълдъгъри.

Подът под краката на Райън се наклони и момчето осъзна, че залита. Не помнеше дори да е нареждал на краката си да го изправят. Покатери се върху падналата настрани врата, плъзна се от другата ѝ страна и се претърколи на стълбищната площадка. Падна на четири крака, мъчейки се да

накара мозъка си отново да заработи.

– О, Боже, о, Боже – замърмори си, изправи се, направи няколко крачки и побягна, тича до ъгъла на коридора, зави, затича по-нататък, нетърпелив да се добере до стълбите, оставяйки Валкирия и Скълдъгъри някъде в битката зад гърба си. Стигна стълбището и спря. Не можеше да постъпи така. Не можеше да ги зареже. Те му бяха спасили живота. Той носеше онзи глупав ключ, отпечатан на дланта си, и сега скелетът и момичето се биеха, за да го опазят. Не можеше да ги изостави. Трябваше да им помогне. Не беше по силите му да направи каквото и да било, но просто трябваше да им помогне. Трябваше да опита. Трябваше да направи нещо. Знаеше, че Скълдъгъри и Валкирия биха искали той да успее да избяга по-надалеч. Биха искали да избяга и да се скрие на безопасно място, а битката да остави на тях, професионалистите. Не очакваха той да се върне да им помага. Но Райън усети, че няма избор.

Обърна се и затича обратно към апартамента в дъното. В коридора зад ъгъла завари старец, който примигваше объркано.

– Обадох се в полицията – рече старецът.

– Приберете се у дома – заръча му Райън – и се заключете.

Старецът кимна и се повлече по площадката към своята врата и в този момент стената на апартамента му се разби, а през дупката, сред дъжд от

мазилка и гипсокартон, излетя Валкирия. Старецът изви от уплаха, хукна, профуча край Райън и се скри зад ъгъла на коридора учудващо чевръсто. Валкирия лежеше на пода сред облак прах, стенеше и се мъчеше да се изправи. През разбитата стена зад нея прекрачи Облоки, вдигна очи и видя Райън.

– Бягай! – кресна Валкирия.

Райън побягна.

Стигна до ъгъла на коридора и чу в главата си гласа на Облоки – *болка, чувствай болка, твърде много болка, не можеш да помръднеш* – и в този миг Райън залитна, преве се одве, пот изби по челото му. Обърна се и видя Облоки, после се свлече на колене, мъчейки се да не закрепси. Болката се трупаеше, усилваше се с всяка крачка, която Облоки правеше към него, но в следващия миг се появи Валкирия, покрита с прах и размахала и двете си ръце, Облоки отлетя и се тресна в стената, а болката у Райън изчезна.

Зад гърба на Валкирия изведнъж застана Мърси, Райън извика предупредително, но докато момичето се обърне, Мърси вече беше отворила широко уста и червеният лъч улучи Валкирия право в гърдите, и я събори по гръб. От нищото изскочи и Скълдъгъри, налетя върху Мърси и я блъсна, а Райън запълзя към Валкирия, ококорил уплашено очи, готов да види напред гръдния ѝ кош зейнала кървава дупка. Момичето се плъзна

още малко по инерция, но когато тялото ѝ найсетне спря на място и тя простена от болка, Райън осъзна, че не е ранена – само две стълбчета пушек се виеха от куртката ѝ. Момчето я сграбчи за раменете и я повдигна.

Разнесоха се оглушителни изстрели, Райън ахна и се сви, но все пак успя да извлече Валкирия зад ъгъла на коридора, преди някой от двамата им да бъде застигнат от ужасна насилствена смърт. Момичето дойде на себе си, понадигна се и пое дълбоко дъх, разтривайки гръдната си кост.

Райън осъзна, че въпросът му просто не може да остане незададен:

– Защо не си мъртва?

– Облеклото е защитно – обясни момичето, а очите ѝ вече шареха отново по коридора. – Нали не мислиш, че нося тия дрешки, само защото ми стоят добре?

После скочи, изтича до прозореца в края на коридора и измести въздуха с две ръце. Стъклото се пръсна навън, а рамката стана на трески.

– Идвай – подвикна на Райън и се покатери на тесния перваз.

– Ъм – отвърна Райън.

Валкирия се обърна да го погледне.

– Живо!

Момчето преглътна и се подчини. Затърси възможно най-безопасната позиция на тялото си, впи пръсти във фасадата, стараяйки се да не гле-

да към бетонния вътрешен двор под краката им.

– Ние... няма да скачаме, нали?

Валкирия го хвана за ръката и отвърна нежно:

– Не и ако не искаш.

Райън се поотпусна, хватката на пръстите му в стената се отхлаби леко и тогава Валкирия скочи в празното пространство и го дръпна след себе си.

Райън запищя, когато двамата се гмурнаха към земята, въздушният вихър нахлу в устата и носата му, разроши косата му и в следващия миг същият този вихър сякаш се превърна в буфер под тях и забави падането им. Видя как ръката на Валкирия се движи, сякаш направлявайки въздуха. Приземиха се малко тежко, но бяха далеч от очакваното от Райън пълно размазване.

Момчето залитна настрани от малката магьосница.

– Господи Боже. Господи Боже.

Изведнъж пред тях леко тупна Скълдъгъри и Райън отново запищя.

– Много си прав – промърмори скелетът и презареди револвера си. – По-добре да побързаеме. Хайде.

Затичаха през пасажа, свързващ вътрешния двор с улицата от другата страна на жилищната кооперация. Скълдъгъри скри пистолета и фасадната татуировка отново покри черепа му. Тримата влязоха в Бентлитото, колата изрева и се понесе напред.

– Всички ли са добре? – попита скелетът.

– Мен всичко ме боли – простена Валкирия. – Райън?

Райън побърза да кимне.

– Аз съм наред. Добре съм. Не съм ранен.

– Трепериш ли вече?

Момчето вдигна ръка пред очите си.

– Не.

– Всеки момент ще почнеш.

В следващата секунда ръката на Райън се затре-
се неконтролируемо.

– Ох, леле майко. Да, вече определено треперя
– после се засмя. Странен, истеричен смях.

– На Джофри ще му се отвори много рабо-
та, докато се оправи с обясненията на тая каша
– обади се Валкирия и се зае да изтупва праха
от мазилката от куртката си. От нея се вдигнаха
бели облачета.

– Моля те, не в колата – обади се Скълдъгъри.

– Не ми казахте, че Мърси го може тоя номер –
продума Райън. – Тя си смени вида. Тя е от ония,
дето могат да си сменят вида.

– Всъщност – поясни скелетът, – не е. Франсин
беше внушение. Илюзия. Физически Мърси не
се беше променила ни най-малко. Тя седеше на
масата и си говореше с нас, тя, в нормалния си
вид. Нашите мозъци обаче я виждаха като Фран-
син. Чувахме и гласа на Франсин.

– Но аз усетих парфюма ѝ – продължи Райън.

– Всичко е част от илюзията. Единственият човек в Дъблин, всъщност единственият човек в цяла Ирландия, който е в състояние да осигури на Мърси подобен начин на прикриване, е мъж на име Робърт Крейзис. По време на войната уменията му бяха безценни. Ако, например, пред вражеската позиция сме застанали двама човека, магията на Крейзис правеше така, че да изглеждаме хиляда на брой.

– Значи е бил от добрите, така ли? – попита Валкирия. – Защо тогава помага на Фоу?

– Не знам – отвърна Скълдъгъри. – Предполагам, че трябва да го попитаме.

ШЕСТ

На път към Крейзис спряха, за да могат Райън и Валкирия да си вземат по нещо за хапване. Купиха кола и сандвичи, а Скълдъгъри ги накара да ядат, подали глави през прозорците, за да не ронят трохи в колата. Райън не посмя да отвори бутилката с кола, да не би газираното да прелее и да изцапа седалките, и затова, когато най-сетне пристигнаха, гърлото му беше абсолютно пресъхнало.

Спряха пред стара работилница в тих квартал на града. Пристъпиха до вратата, Скълдъгъри почука и зачака. Когато Робърт Крейзис им отвори, очите му подробно огледаха скелета и Валкирия и само за миг се стрелнаха към Райън. Крейзис беше прехвърлил шейсетте, висок, с широки рамене. Косата му беше посивяла, а брадата – небръсната от дни.

— Какво желаете?

— Здравей, Робърт – отвърна скелетът. – Може ли да влезем?

– Скълдъгъри? – Крейзис примижа и се втренчи в детектива. – Ти откога имаш лице?

– Сравнително скорошен ъпгрейд. Бихме желали да поговорим с теб, ако не възразяваш.

Крейзис се поколеба, но после отстъпи и пусна триото да влезе.

Пристъпиха в дърводелска работилница, пропита с аромат на талаш и лак. Помещението беше голямо, без прозорци, осветено само на някои места. Ъглите тънеха в сянка.

Лицето на Скълдъгъри се стопи и изчезна, скелетът свали шапката си и се огледа.

– Напомня ми за твоето местенце във Венеция.

– Да, преди пожара – отвърна Крейзис. – Скълдъгъри, виж, не искам да бъда груб, но наистина се надявах никога повече да не те видя.

– Знаеш защо сме тук.

Крейзис поклати глава. Мускулите на челюстта му се стегнаха.

– Всичко, което искам, е да ме оставите на мира. Вече съм въвн от играта, но хората продължават да... ме теглят обратно. След като години наред не съм се забърквал в никакви лудости, сега ми се изсипват една през друга, при положение, че аз искам да си бъда прост дърводелец и да осталя спокойно.

– *Искаш* да остарееш? – удивено попита Валкирия.

– Младостта вече не е такава, каквато беше –

отвърна Крейзис. — Бях млад, силен и здрав в продължение на двеста години. Десетки пъти съм напускал тайно местата, които съм наричал дом, за да не се чудят смъртните ми приятели защо никога не остарявам. А после срещнах Сара и тя стана моя съпруга, а аз осъзнах, че съм намерил човека, с когото искам да остаряя. Тогава спрях да се занимавам с магия. Допреди две седмици не бях правил магии в продължение на петнайсет години. Косата ми полека побеля. Миналия месец забелязах, че оплешивявам. Планът ми действаше. Остаряхах. Но сега? Сега отново ще ми трябват години, за да остаря само с *ден*.

— Последната поръчка, която си изпълнил — почна Скълдъгъри, — е била за Мърси Чарингтън, нали?

Крейзис кимна.

— Влязоха през задната врата, цялата банда. Дийкън Мейбъри, идиотът, им подхвърлил как помагах на Убежището през войната и те си спомнили за мен. Разбира се, че ще си спомнят. Нахълтаха, заплашваха ме, заплашваха жена ми, децата ми... Какво можех да направя?

— Не те обвиняваме — отвърна скелетът.

— Така че изпълних желанието им. Превърнах Мърси в проскубана безинтересна женица. Не изпипах нещата кой знае колко, но щеше да свърши работа за няколко часа — те и бездруго само толкова искаха. Съжалявам, ако някой от вас е

пострадал заради това, но трябваше да опазя семейството си.

– Никой не пострада – отвърна Валкирия, – но Дийкън Мейбъри... беше убит преди няколко дни.

Крейзис я загледа мълчаливо. После преглътна и кимна.

– Срамота – рече и наведе очи към пода. – Той... Искане ми се да кажа, беше добър човек, но си беше просто... Дийкън. Както и да е, аз му бях длъжник. Той ме запозна със Сара. Седмица по-рано я поканил на среща, а в отговор тя така се разсмяла, че трябвало да седне. За нас двамата с нея обаче срещата ни беше любов от пръв поглед. Така че съм му длъжник на Дийкън, да. Много... жалко, че сега никога вече няма да мога да му се отплатя.

Райън се опита да отвори тихичко шишето с колата. Тя изсъска, избликна и всички се обърнаха. Лицето на момчето стана алено.

– Може и да успееш да му се отплатиш – каза Скълдъгъри и пак погледна Крейзис. – Докато обработваше Мърси, някой от бандата спомена ли нещо по-особено? Скрили са някъде Машината на Страшния съд, а ние трябва да я намерим.

– Машината е у Фоу? – очите на Крейзис се разтвориха широко. – И Дийкън е работел с тия типове?

– Планирал е да продаде ключа за Машината на онзи, който му плати най-много – допълни Вал-

кирия.

Крейзис се втренчи в нея, после в Скълдъгъри, след това в Райън, а накрая сведе поглед към ръцете си.

– Хубаво е станало, че е загинал – рече. – Защото, ако ми се беше отворила възможност, щях лично да го убия. Да, подочух нещо. Чух как Облоки се оплаква, че винаги, когато ходят да нагледат „нещото“, наоколо все се мотаят хора и им пречат. Така и не казаха какво е това „нещо“, но явно е ставало дума за Машината. Мърси трябваше да стои напълно мълчаливо и неподвижно, докато я обработвах, но тя все се въртеше и се намесваше в разговора. Майтапеше се, че ако колата им се развали, ще трябва да хванат трамвая – „трамвай към края на света“, така казваше. Рекох ѝ да млъкне, за да не се налага да започвам отначало. Трябвало е да я оставя да говори.

– Дали ти се намира карта на Дъблин? – попита Скълдъгъри.

– Ъм, да – отвърна Крейзис, – имам една тук някъде.

Отиде да търси, а скелетът взе голям маркер от отрупаното с хартии писалище.

– Скрили са Машината на обществено място – каза. – Някъде близо до някоя от трамвайните линии.

Крейзис се върна с изпомачкана карта и я разгъна върху една голяма, току-що рендосана маса.

Скълдъгъри започна да очертава с маркера улиците, по които минаваха трамваи. Крейзис и Валкирия се приведоха над картата, а Райън, за да не остане съвсем изолиран, направи същото. Остави колата в ъгълчето на масата и се постара да изглежда толкова умен, колкото и всички останали в работилницата.

Когато скелетът очерта всички трамвайни маршрути, четиримата отново огледаха подробно картата.

– Доста обществени места – промърмори Валкирия.

– Много са, наистина – обади се и Райън, кимайки, сякаш действително допринасяше към разговора.

– Райън – рече Скълдъгъри и за секунда момчето реши, че наистина съвсем случайно той е разрешил загадката.

– Да? – отвърна нетърпеливо.

– Би ли махнал колата от картата, ако обичаш?

– О – усети се момчето. – Прощавайте.

И вдигна бутилката. Дъното ѝ беше оставило мокър кръг около „Дъндръм“. За да прикрие смущението си, Райън вдигна шишето и отпи сериозна глътка.

– Най-плътно населените точки са тук, тук и тук – продължи скелетът и нарисува хиксове на картата. – Ако Машината е скрита някъде навън, трябва да търсим място, на което през последни-

те години са текли усиленни строителни работи. А ако скривалището е някъде на закрито, трябва да се оглеждаме за новопостроени обществени сгради или търговски центрове.

Колата влезе в кривото гърло на Райън, момчето са задави, закашля се и оплю с кафява течност цялата карта.

Скълдъгъри, Крейзис и Валкирия вдигнаха глава и го загледаха.

– Съжалявам – изхриптя Райън, преди да се превие от втори пристъп на кашлица.

– Дали да не излезеш да глътнеш малко чист въздух? – предложи скелетът.

Райън само кимна, защото кашляше твърде силно, за да говори, и се повлече към вратата. От напъването очите му се бяха насълзили, а и лицето му вероятно вече беше приятно червено. Той излезе от работилницата, отиде до Бентлито и се подпря на капака, докато кашлицата най-сетне поотмина. Доста се беше поизложил.

– Как си, Райън?

Момчето вдигна очи и видя Валкирия.

– Добре съм – рече. – Малко се задавих. Извинявай. Надявам се да не съм те наплюл.

– Спокойно.

Райън усети, че момичето го гледа втренчено и смутено отвърна поглед.

– Защо правиш така? – попита Валкирия.

– Защо правя кое?

– Защо си обръщаш главата, когато те гледам?

– Ъм – рече Райън, – не знам. Все ми се струва, че когато погледна някого в очите, ще забравя колко дълго мога да го гледам, без да изглеждам невъзпитан. Затова, нали разбираш, обръщам поглед, преди положението да е станало неудобно.

Момичето се усмихна.

– Ти си пълно ку-ку.

– Да – отвърна момчето и раменете му увиснаха жално.

Валкирия не видя реакцията му. Очите ѝ шареха по улицата и проследяваха всеки минувач.

– Но това не е проблем. Всички тука сме ку-ку.

Сега, когато тя не внимаваше, Райън се реши отново да я погледне. Харесваше лицето ѝ. Беше много хубава, имаше сладко носле, а когато се усмихнеше, на едната ѝ буза се образуваше трапчинка. Райън винаги беше мечтал да има такава гадже – самоуверено момиче с присъствие. Прииска му се да се върне в училище след лятната ваканция и тя да върви до него, ръка за ръка. Тогава всички щяха да спират и да ги зяпат, и да си мислят, че може би в този тип Райън има нещо повече от онова, което се вижда на пръв поглед.

Но той никога нямаше да има гадже като Валкирия. Знаеше си го. Момичета като нея гледаха на момчетата като него само като на приятели, а на истински срещи излизаха с красавци или с готини типове, както и с такива, които не се из-

лагаха публично през пет минути. Момиче като Валкирия никога нямаше да се впечатли от момче като Райън.

Той отвърна поглед, преди тя да го е погледнала отново. Не искаше да го хване как я зяпа.

– Ти се справяш много добре, да ти кажа – рече момичето и обърна очи към него. – Когато аз видях за първи път Скълдъгъри и всичките магьоснически шашарми, направо откачих. Причерня ми.

– Припаднала си?

– Не – отвърна момичето и веселостта в гласа ѝ се стопи. – Причерня ми. Има разлика.

Райън се ухили.

– Припаднала си.

– Млъквай. Искам да кажа, че ти приемаш нещата доста спокойно. Нито веднъж не си помоглил да си идеш вкъщи.

Усмивката на момчето изчезна на мига.

– И защо да моля? Ти не си много по-голяма от мен.

Валкирия се начумери.

– Това пък какво общо има?

– Аз съм на петнайсет години. А ти си, де да знам, на седемнайсет?

– Е, и?

– Само две години разлика – разгорещено продължи Райън. – Ние сме на практика връстници, а ти се държиш с мен като с дете. Хубаво, ясно ми е. Не се интересуваш от мен. Свикнал съм. Но

няма да търпя да ми говориш снизходително, все едно си нещо повече от мене.

Валкирия го загледа мълчаливо. Полека Райън започна да се чувства много глупаво.

После момичето скръсти ръце на гърдите си и положението стана още по-лошо.

– Първо на първо – почна тя, – не ти говоря снизходително, *нито пък* се държа с тебе като с дете.

– Но очакваш да искам да си ида вкъщи.

– Разбира се, че очаквам. Нападнаха те. В смъртна опасност си. Мотаеш се с хора, които могат да правят магии. В момента си в нещо, което ние от насилническия бранш наричаме „шок“. Обикновено, когато хората са в шок, те искат да се скрият на безопасно място, за да обмислят оно-ва, което са видели. Повечето хора на секундата искат да си идат у дома. Но не и ти. Досега дори не си споменал дома си, нито семейството си, не се опита да избягаш от нас или пък да се обадиш на полицията. Справяш се много добре със ситуацията, Райън. Това е всичко, което искам да ти кажа. Това е всичко, което имах предвид. Нямам представа какво общо има възрастта ни или пък какво *ти* имаш предвид, като твърдиш, че не се интересувам от теб.

– О – отвърна момчето.

– Единственият случай, в който действително се държиш като дете – продължи момичето, – е в момента. Не обичам спрехави хора, Райън. Не

реагирам добре, когато някой ми избухва така.

– Добре.

– Когато стане дума за цупене, то е позволено само на мен. Скълдъгъри го знае. А на теб изясни ли ти се?

– Да – кимна бързо момчето. – Извинявай.

– Надявам се да ти е станало ясно.

– Ясно ми е, честно.

– Аз ти направих комплимент, а ти направо ми се нахвърли – очите на момичето се присвиха. – И какво значи това, че не се интересувам от теб? В какъв смисъл?

– Ъм, в никакъв.

– Не ме карай да те удрям, Райън.

Момчето примигна.

– Не знам, аз просто... Мислех си, че, де да знам, че гледаш на мене като на дете и... Казвам само, че ти явно никога, такова, не би излязла на среща с някой като мен, но дори и да е така, това не е причина да се държиш снизходително. Кое то ти всъщност не правеше и сега пак ти се извинявам, задето реших, че го правиш.

– Но какво общо има цялата ситуация в момента с факта дали бих или не бих излязла с някого като теб?

Райън се опита да се усмихне.

– Вече не знам, наистина. Когато ти го казах, ми се стори смислено.

Валкирия поклати глава, отвори уста, сякаш да

каже нещо, после изведнъж се спря.

– О – рече. И тогава погледът ѝ стана точно същия като погледа на Андреа в училище в деня, в който Райън се беше престрашил да я покани да отидат на кино. Поглед, изпълнен с нещо като нежно съжаление.

– Няма проблем – отвърна момчето. – Не го мисли.

– Райън, ние току-що се запознахме. Момчето кимна.

– Напълно си права.

– Не става дума за това, че никога не бих излязла с момче като теб – продължи Валкирия, – но аз по принцип си падам по... по-големи от мен.

Райън се насили да се засмее.

– Вампири например.

Тонът ѝ изведнъж стана остър.

– Не се шегуваме за вампирите, Райън.

– Вярно. Извинявай.

– Мисля, че си мил – отвърна пак меко Валкирия. – Но нека засега да си останем приятели, окей?

– Дадено. Да. Не се тревожи.

Вратата на работилницата се отвори и на прага застана Скълдъгъри.

– Райън – рече, – спри да се подпираш на колата ми.

– Извинявай – промърмори момчето и се изправи.

Скълдъгъри приближи и застана пред двамата. Върху черепа му сега се мъдреше поредното лице-татуировка, шапката отново беше на главата му.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

– Разгадах скритата картинка – обяви той. – Преди да ви заведе при Машината на Страшния съд, бих искал и двамата да признаете колко смайващо умен съм.

– Ъм – рече Райън. – Ти си смайващо умен.

– Ставаш – добави Валкирия.

– Стига ми – кимна Скълдъгъри. – Мятайте се в колата. Отиваме да спасим света.

СЕДЕМ

Стигнаха до Търговския център „Дъндръм“ и си намериха място в подземния паркинг. По пътя Скълдъгъри спира три пъти, за да може Райън да пишка. На момчето му стана пределно ясно, че дори и да иска Валкирия да започне да го смята за по-голям и зрял, правилната аргументация в този смисъл категорично му се изплъзва.

Бентлито спря и тримата слязоха.

– Как разбра, че трябва да дойдем точно тук? – попита момичето.

Скълдъгъри хвърли поглед в страничното огледало, за да провери дали всичко с фасадната татуировка е наред, и изправи рамене.

– Базисни детективски похвати – отвърна. – Ще трябва да се скрием на някое тихо местенце, докато всички си тръгнат. Довечера ще намерим Машината, ще я обезвредим и забравяме за случая.

Закрачиха.

– Не трябва ли да повикаме секачите? – обади

се Валкирия. – Ще намерим Машината по-бързо, ако я търсят сто души, а не само трима.

– Предпочитам да подходим към въпроса малко по-деликатно – каза скелетът. – Ще се справим сами – после погледна Райън. – Нервен ли си?

– Малко – призна момчето. – Ами ако Фоу и другите вече ни чакат?

– Може и да наминат да проверят дали всичко с Машината е наред – съгласи се Скълдъгъри, – но едва ли чакат в засада. Нямаат представа, че ние знаем къде е скривалището им.

Излязоха от паркинга и влязоха в мола. Валкирия се доверяваше безпрекословно на скелета, но Райън беше малко по-предпазлив. Всеки път, когато някой го доближаваше, момчето отскачаше, очаквайки да види как образът на човека ще затрепти и ще изчезне, а на негово място ще застане Мърси или Облоки, или Фоу. По всичко обаче изглеждаше, че хората в мола си бяха истински хора, увлечени в разговори или в пазаруване, и поглеждаха към Райън, само когато момчето несръчно се отдръпваше от тях.

Валкирия повдигна вежда.

– Не те бива много да изглеждаш спокоен и небрежен.

– Забравил съм какво беше „спокоен и небрежен“ – призна Райън и заобиколи внимателно подозрително на вид двегодишно, стиснало връвчица на балонче.

Скълдъгъри и Валкирия се качиха на ескалатора и момчето ги последва, като примигна и отстъпи от възрастна женица със сбръчкано като сушена слива лице. Триото приближи в гръб един от едрите охранители на магазина.

– Извинете, драги господине – почна Скълдъгъри.

Охранителят се обърна.

– Аз съм жена – рече.

– И то каква жена! – продължи скелетът с невъзмутима усмивка. – Накъде е контролното помещение на охраната?

Охранителката се смръщи.

– Защо? Каква работа имате там? Кои сте вие?

– Все уместни въпроси – кимна Скълдъгъри, – на които с радост бих се съгласил да отговоря. Боя се обаче, че имаме време само за *един* отговор, а понеже аз зададох *първ* моя въпрос, който, нека да не се лъжем, е и *най-важният* от всички въпроси, нека да приемем, че *само* той е този, който заслужава да му се отговори. Та, къде е контролното помещение?

Охранителката скръсти ръце на гърдите си.

– Имате ли пълномощия да ме питате това?

Фалшивото лице на скелета се вторачи в жената.

– Дали имам пълномощия? – повтори детективът. – Дали *аз* имам *пълномощия*? Кажете ми, мила моя, да ви *приличам* на човек, който *няма* пълномощия? Така като ме гледате, не ви ли *из-*

глеждам като някой, който отива винаги там, където намери за добре? Или пък ви приличам на някого, който има нужда от *позволение* да свърши онова, което трябва да бъде свършено?

– Ъм – отвърна охранителката, но ръцете ѝ вече не бяха скръстени.

Скълдъгъри се надвеси над нея.

– Има неща на този свят, от които косата ви може да *побелее*. Опасности, които заплашват начина ви на живот така, че ако ги знаехте, щяхте да избягате с писъци и да се заврете в някой ъгъл, за да треперите и хълцате от ужас там. Някой трябва да защитава света от тези опасности и заплахи. Дали този някой сте вие? А, дали сте вие? Защото, ако е така, то аз и сътрудниците ми ще си тръгнем веднага и ще поверим живота си в ръцете ви. Но ако ви мъчат съмнения, ако не знаете дали няма да се огънете точно в онзи миг, в който трябва да бъде направена голямата саможертва, кажете ни го още сега и се отдръпнете от пътя ни, защото спасяването на света е нашата специалност и в нея ние сме истински експерти.

Долната устна на охранителката затрепери и тя посочи към една врата.

– Натам – промълви. – После вляво.

Скълдъгъри сложи ръка на рамото ѝ.

– Браво на вас – рече ѝ и пое към вратата. Тримата минаха през нея, завиха наляво и закричаха към друга врата в дъното на празен коридор.

В стаята зад нея имаше маса и два стола. Райън реши, че сигурно тук държат хванатите в магазина крадци, докато чакат да дойде полицията.

– Тук не би трябвало да ни притесняват – рече скелетът и затвори вратата. Фалшивото лице се стопи и той измъкна джобния си часовник. – Магазинът затваря след три часа. Настанете се удобно.

Сам седна до масата и си свали шапката. Райън и Валкирия останаха прави.

– Все още не разбирам защо бандата иска да унищожи света – обади се момчето. – Фоу каза, че не вижда смисъла на живота, но това е една много *глушава* причина...

– Те са просто лошите – обясни Валкирия. – Злодеите. Някои злодеи изпипват плановете си. Други – не. Членовете на бандата живеят вече по стотина години. Когато човек има достатъчно време на разположение, всяка случайна мисъл може да се превърне в мания, а после и в цел. Те са смахнати, Райън. Просто луди хора, които мислят еднакво.

– Безумието подхранва само още безумие – кимна Скълдъгъри. – Точно както глупостта подхранва още глупост.

– Като говорим за глупост – рече момичето, – ще те питам пак и добре ще направиш да ми отговориш, защото наистина нямам понятие как се сети. Откъде знаем, че Машината е скрита точно тук?

Мина секунда, преди Скълдъгъри да заговори.

– Райън ми каза – рече.

Райън го зяпна.

– Какво съм ти казал?

Скълдъгъри вдигна глава и погледна момчето в упор с празните си очни орбити.

– Ти ми каза, че Машината е скрита в мола „Дъндръм“. Каза ми го напълно несъзнателно, разбира се. Точно „Дъндръм“ се опита да скриеш одева върху картата с бутилката кола, докато ни отвлечаше вниманието и се преструваше, че си се задавил.

– Ъм – рече Райън. – Какво?

– По пътя дотук се убедих. Да спираме три пъти, за да се облекчаваш? Само отлагаше неизбежното.

– Няма такова нещо – отвърна Райън. – Какви ги говориш? Откъде бих могъл да знам къде е скрита Машината?

– А и защо би искал Райън да ни попречи да я намерим? – намеси се и Валкирия.

Скелетът се поколеба още миг.

– Райън, ти защо нито веднъж не помоли да те пуснем да си идеш у дома?

Райън се намръщи, вече истински и искрено объркан.

– Моля?

– Така и не поиска да си идеш вкъщи – продължи Скълдъгъри. – Не се и опита дори да се обадиш на вашите, за да им кажеш, че си добре,

защото те сигурно вече се тревожат за теб.

Райън се свъси, разгневен при мисълта, че трябва да признае това пред Валкирия.

– Аз... избягах от вкъщи.

Очите на момичето се разтвориха широко.

– Какво? Защо?

– Дълга история.

– Нищо подобно – рече скелетът.

Валкирия го перна по ръката.

– Млъквай, Скълдъгъри. Райън, кажи какво не е наред?

– Моят баща... почина. Мама се омъжи повторно. Мъжът ѝ е свестен човек, но... Аз не исках да оставам в онази къща. Напомня ми за...

– Нищо подобно – повтори Скълдъгъри.

– Спри да ме прекъсваш! – кресна Райън. – Не знаеш какво е! Не знаеш!

– И ти не знаеш – отговори скелетът. – Райън, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но причината, поради която още не си поискал да се прибереш у дома, е фактът, че ти изобщо нямаш дом. Райън, ти не си истински. Ти не съществуваш.

Райън се вторачи в него.

– Какво?

– Ти си Дийкън Мейбъри – отвърна Скълдъгъри. – Представляваш просто едно скривалище, което си мисли, че е момче.

ОСЕМ

Райън направи крачка назад.

– Ти си луд.

– Така е – отвърна скелетът. – Но също така съм и прав. Дийкън е замислил целия този план, е, поне доколкото са му стигнали възможностите. Скрил е ключа, инсценирал е смъртта си и е отишъл право при Крейзис. Поискал е Робърт да му върне услугата. Накарал го е да го превърне в някой напълно незабележим – такъв, когото Фоу никога няма да заподозре, такъв, за когото никой няма да повярва, че е замесен в схемата с Машината.

– Скълдъгъри – меко се обади Валкирия. – Сигурен ли си?

– Крейзис едва-едва погледна Райън, докато бяхме в работилницата. Искаше да ни каже истината, но смятам, че е обещал на Дийкън да си мълчи. Когато новият външен вид бил подсигурен, Мейбъри се заел да обработва съзнанието си. Не можел да поеме риска Облоки да прочете мисли-

те му и да го разкрие. Трябвало да изчезне напълно. Затова потиснал собствената си личност и я заменил с личността на Райън – личност на добро момче. На нормален смъртен.

– Не е вярно – каза Райън. – Не знам дори какви ги говориш, но не е вярно.

– И на мен ми се иска да не е вярно – отвърна скелетът, – но аз рядко греша. Дийкън е планирал да се скрие, докато Фоу изгуби следите му. Райън, можеш ли да си спомниш какво прави тази сутрин?

– Станах – отвърна момчето. – Закусихме с мама.

– Повтарям, съжалявам, че трябва да ти го кажа, но жената, която мислиш за твоя майка, не съществува.

Райън усети болка някъде в гърдите.

– Не. Тя е моя майка. Моя майка е и аз я обичам.

– Знам – отговори Скълдъгъри. – Дийкън е много старателен в работата си. Но възможностите на долавящия да потисне една личност са все пак ограничени, особено когато той работи върху самия себе си. Тогава пукнатините в биографията на новата личност проличават много бързо. Например причината, поради която ти днес беше в библиотеката. Дълбоко в подсъзнанието си си знаел, че е важно да отидеш там. Знаел си и точно къде ще намериш ключа.

Райън осъзна, че плаче. Изтри сълзите си.

– Докато разглеждахме картата при Крейзис, ти знаеше, че замисляме да обезвредим Машината. Подсъзнанието ти не желае това да стане. Затова се опита да ни попречиш да стигнем дотук.

– Не е вярно – повтори Райън.

– Вярно е. Знаеш, че съм прав.

– Не. Не си прав. Аз знам кой съм.

– Затова ли плачеш?

– Не – продължи момчето. – Млъкни. Престани. Знам кой съм. Аз съм си аз. Говориш глупости. Нелепи неща. Ако аз не бях аз, щях да знам. Щях да знам.

– Не, няма как го знаеш. Много съжалявам.

Детективите не му бяха проговорили вече три часа. Седяха до масата. От време на време ги чуваше да си приказват тихо. Бяха го оставили на спокойствие.

Някъде отвън долетяха предупрежденията, известяващи клиентите на мола, че магазинът затваря. Представи си как приятелски компании и семейства бързат навън, как си бърбят и се смеят, как майките дърпат децата, а децата се сърдят и плачат...

Райън си спомняше детството си. Помнеше майка си. И татко си. Спомни си и колко много обичаше майка си и колко му липсваше истинският му баща. Вече не искаше да бяга. Искаше да си отиде у дома. Но колкото повече мислеше за дома

си, толкова по-нереален му се струваше той.

Когато Валкирия най-сетне пристъпи към него, в контролното помещение вече цареше мрак. Момчето седна на пода и опря гръб в стената.

– Здравсти, Райън – повика го тихо.

– Това не е моето име – отвърна момчето. Гласът му трепереше, както винаги, когато се вълнуваше. Поне така му подсказваше паметта.

– Смятам да ти викам Райън, докато реша, че не мога вече да ти викам така – каза Валкирия. – Не ми пука за Дийкън. Никога не съм го виждала. Не го познавам. Познавам теб, Райън. И те харесвам.

Момчето кимна, но не отговори.

– Сега ще отидем да потърсим Машината – продължи момчето. – Имаме няколко часа, преди да дойдат чистачките на мола. Скълдъгъри смята, че обезвреждането на бомбата няма да е проблем. Още ли искаш да ни помогнеш?

Райън се опита да види хубавото лице на Валкирия в сумрака.

– И какво ще направите, ако не искам? Ще ми отрежете ли ръката, за да свършите работата въпреки всичко? Откъде знаете, че можете да ми вярвате? В края на краищата, аз съм Дийкън.

– Ти все още си си ти.

– Такова нещо като аз изобщо не съществува.

Ръката на момчето намери неговата в тъмното. Противно на волята му, сърцето на Райън затупка бързо-бързо.

– Всеки от нас си има страни, които не харесва – каза момичето. – Скълдъгъри си има. Аз си имам. Сега и ти си имаш. Но не е задължително тази ти страна да управлява живота ти. Ти можеш сам да взимаш решения за себе си, Райън. Дийкън иска да продаде Машината, да направи малко лесни пари и после да остави други да разчистват кашата след него. Ти искаш да я обезвредиш, така че никой вече да не може да я използва. Можеш да направиш избор. Може да решиш да ни помогнеш. Можеш да решиш да помогнеш на *мен*.

– И на мен – обади се Скълдъгъри от другия ъгъл на стаята.

– Млъквай – каза Валкирия, без да отмества очи от Райън.

На устните на момчето се мярна сянка от усмивка.

– Ако ви помогна – рече, – това действително би вбесило Дийкън, нали?

– О – отвърна момичето. – Категорично.

Тази мисъл се хареса на Райън. Доколкото му идваше на ум, това беше единственият начин да си отмъсти на човека, лишил го от семейство и живот, които всъщност въобще не бяха съществували. Но болката на Райън от липсата им беше истинска. Мъката му беше истинска. И поне за следващите няколко часа момчето реши самият той също да бъде истински.

– При едно условие – рече.

Видя как в тъмното Валкирия наклони глава на една страна.

– Така... – отвърна тя предпазливо.

– Ако ви помогна и обезвредя бомбата, ще ми позволиш ли да те целуна?

И тогава Райън усети как по устните на момичето плъзва бавна, много бавна усмивка.

– Ще видим – отвърна тя и стана. После му подаде ръка, за да се изправи и той.

Скълдъгъри ги поведе през мола. Магазините бяха затворени и тъмни, но основната част на търговския център беше все още осветена. Чувството да видят пусто едно място, предназначено да подслонява тълпи, беше доста странно. Не беше нормално. Не беше редно. Общата атмосфера беше на пълна самота.

Без никой да продума, слязоха надолу по изключения ескалатор. Стигнаха партерния етаж и Райън се зае да обикаля наоколо с протегнатата напред ръка. Скълдъгъри твърдеше, че когато се приближи до Машината, момчето ще започне да чувства нещо. Може би вибрации. Гъдел. Райън беше попитал дали ще боли. Скълдъгъри не можеше да обещае нищо по този въпрос.

Валкирия вървеше след Райън. Съжаляваше го. Момчето знаеше, че е така. Разбира се, че ще го съжалява. Кой не би го съжалил? Той беше една жалка личност, която дори не беше истин-

ска. Дори не знаеше как изглежда, как всъщност изглежда на външен вид. Наясно беше, че не е на петнайсет години. Знаеше, че е по-възрастен. Зачуди се каква ли е била на цвят косата му? Как е изглеждало лицето му? Как ли е звучал гласът му? А какви ли са били мислите му? Единственото, което знаеше със сигурност, беше, че не е бил особено добър човек – никак даже. Не и истински добър. Един добър човек никога не би извършил подобна постъпка.

Усети гъдел на дланта си. Леко боцкане.

– Мисля, че сме близо – обади се момчето. Думите му прокънтяха странно в пустия магазин.

– Под нас е – отвърна Скълдъгъри. – Вградена е в основите. Някъде наоколо трябва да е пултът за управление. Следвай гъдела.

Райън го послуша и ги поведе към една стена наблизко. Скълдъгъри почука по нея с кокалчетата на пръстите си. Звукът при почукването се стори съвсем нормален на Райън, но явно скелетът долови нещо, което момчето не можеше да чуе. Сигурно беше невероятно да бъдеш Скълдъгъри – винаги да знаеш правилното решение, винаги да си наясно какво трябва да се направи. Дори във фалшивия живот, който му беше дарил Дийкън Мейбъри, Райън никога не беше усещал подобна увереност.

– Защо не ме е изпитал по-добре? – попита момчето, докато скелетът продължаваше да пот-

ропва по стената.

Валкирия го загледа.

– Как така?

Смехът на Райън дойде внезапно, остър и къс.

– Ами така – погледни ме само. Защо не ме е направил по-готин, по-умен или по-красив? Създавал е чисто нова личност, нали? Защо се е самопревърнал в боклук като мен?

– Ти... не си боклук, Райън.

– Напротив. Аз съм дебел, грозен и не съм при-
трябвал на никого.

– Скълдъгъри – рече Валкирия. – Кажи му.

Скелетът спря да потропва по стената и се обърна към момчето.

– Дийкън се е постарал да конструира личност на човек, който се слива с масата, на някой, който не е изключителен с нищо, за да не привлича внимание.

Момичето поклати глава.

– Имах предвид да го накараш да се почувства по-добре.

– Това се каня да направя – отговори скелетът.

– Дийкън те е направил средностатистически, Райън. Направил те е нормален. Максимално нормален. И с тази си постъпка собственооръчно е доказал колко изключителни могат да бъдат обикновените хора. В апартамента на Дийкън ти можеше да избягаш и да ни зарежеш двамата с Валкирия сами да се оправяме в битката. Но ти

се върна. Върна се, за да ни помогнеш. Опълчи се на едни ужасяващо страшни хора, които искат да унищожат света, на хора, които ще те смачкат, ще те сдъвчат и ще те изплюят, без да им мигне окото, и при това го стори без да имаш нито магически сили, нито каквато и да е подготовка. Постъпи така, защото си добър човек и притежаваш истинска смелост. Смелост, която реалният Дийкън Мейбъри никога не е имал. Той те е създал като едно възможно най-нормално момче, но при това неволно те е направил много по-добър, отколкото той самият някога би могъл да бъде.

– О – пророни Валкирия. – Ами... справи се много по-добре, отколкото очаквах. Как се чувстваш сега, Райън?

Райън я погледна.

– Много специален – отвърна и момичето се засмя.

Скълдъгъри притисна двата си палеца до стената, една голяма част от нея се отмести и се плъзна встрани. Райън очакваше да види отдолу преплетени кабели, но отместеният панел откри само релеф на ключа, издълбан наред плоча с много сложен метален лабиринт.

– Добре – обобщи Скълдъгъри.

Валкирия надникна отблизо.

– Лесно ли ще бъде да се обезвреди?

– Съвсем не.

– Смяташ ли, че ще се справиш?

Скълдъгъри почука брадичката си с пръст.

– Само с помощта на необичайно голямо количество късмет.

– Дали да не почакаме специалист?

– Не, за Бога! – скелетът рязко обърна глава към момичето. – Къде ще остане веселбата?

– Но ако объркаш нещо, всички може да умрем.

– Вярно си е, но вероятността да объркам нещо е нищожна.

Валкирия стрелна Райън с поглед и пак се обърна към скелета.

– Няма да объркаш значи?

– Шансовете са на моя страна.

– Сериозно?

– Почти.

– Аз викам да чакаме специалист.

– Това може да отнеме двацет минути, че и *повече*, Валкирия.

– Е, и? Да не гоним влак? Имаме цялото време на света.

– Но никой момент не може да се сравнява с настоящето. Райън, искам да притиснеш длан към релефа. Оттам нататък аз ще те напътствам.

Тонът на Валкирия стана категоричен.

– Скълдъгъри. Чакаме специалист по бомбите.

– Че какво ще знае той, което аз да не знам?

– За бомбите и обезвреждането им ли? Сума ти работи.

Скълдъгъри махна пренебрежително с ръка.

— Бомбите са проста работа. Конструирани са да избухнат. За да обезвредим бомбата, трябва да ѝ *попречим* да избухне. Какво по-ясно от това?

Валкирия стисна Райън за китката и го дръпна настрана.

— Чакаме специалист.

— Мисля, че трябва да го оставим да опита — обади се един глас отзад. Тримата се обърнаха и озоваха очи в очи с Фоу и бандата му. Фоу се хилеше. — Може да ни спести усилието да унищожаваме света сам-самички.

ДЕВЕТ

Валкирия пристъпи пред Райън и го прикри, а Скълдъгъри оправи вратовръзката си.

– Отлично – рече скелетът. – Паднахте право в капана ни.

Фоу огледа пустия мол.

– Капан, викаш? Може би точно в този момент трябва да нахлуят секачите? Може би това е онази част от приключението, в която ние се предаваме, тъй като вие значително ни превъзхождате числено, а след това ни арестувате и ни завличате в килиите ни?

– В общи линии.

Усмивката на Фоу стана още по-широка.

– Капанът щракнал ли е вече или още го чакаме?

– Няма да удостоя това с отговор – каза Скълдъгъри.

Застанал зад Облоки, Самюъл се потеше обилно. Райън виждаше дълбоките напрегнати бръчки по лицето му. Вампирът сякаш изпитваше

болка.

– Домашното ви животно не изглежда никак добре – подхвърли Валкирия.

Фоу хвърли поглед зад гърба си и сви рамене.

– Залезе ли слънцето, всеки вампир желае единствено да съдере човешката си кожа и след това да изтрепе всичко, дето му се мерне пред очите. Единственото, което в момента пази всички ни живи, е последната капка серум, която той току-що взе. Гаджето ти май също си биеше нещо подобно? Как му беше името? Сийлън?

Раменете на Валкирия се сковаха и гласът ѝ стана леден.

– Той *не ми беше* гадже.

– Лошо скъсахте, а? Всъщност, не ми отговаряй. Чух точно как е било. Обаче нещата май са свършили по-зле за него, отколкото за теб?

– За вампири не говорим – промърмори Райън.

Фоу се усмихна, а Мърси направо избухна в смях.

– Видя ли? – рече магьосницата. – Казах ти, че си пада по малката.

– И какво като си пада? – сопна ѝ се Валкирия.

– Той е чудесно момче. Вас ви бихме достатъчно, нека пък и някой да си пада по нас. Какво има, Мърси? Ревнуваш, че двама души могат да си падат един по друг, докато никой на тоя свят с капка ум в главата не би те харесал тебе, а?

Мърси я загледа злобно.

- Мнозина са ме харесвали.
- Да, бе – парира момичето. – Знам всичко аз. Злобата се превърна в презрителна гримаса.
- Не в *този* смисъл.
- Не е необходимо да ми се оправдаваш.
- Каза момичето, дето ходеше с вампир.
- Каза психопатката, дето е ходила с всичко живо.

– Детектив Плезънт – обади се Фоу, прекъсвайки кавгата точно на най-интересното, – потънали сте в подозрително дълбоко мълчание. Не е типично за вас да пропускате да се месите в споровете.

– Ама продължавайте, моля ви се – отвърна скелетът, свел ниско глава. – Не ми обръщайте внимание...

Фоу се навъси.

– Какво правиш?

Скълдъгъри изчака момент, после им показва мобилния телефон в ръката си.

– Тъкмо пращах тука един есемес. Подкрепленията ни ще пристигнат всеки момент.

Раменете на Облоки увиснаха жално.

– Нали ви казах, че трябва направо да ги нападаме – изръмжа. – Ама не, вие все искате да приказвате и да се покажете колко сте умни.

– Млъквай, Облоки – рече Фоу. – Хубаво, детективе. Искаш да минаваме направо по същество? Така да бъде. Убийте ги.

Валкирия блъсна леко Райън настрани, когато Облоки се втурна към нея, а Мърси се стрелна право към Скълдъгъри.

– Ама разбира се! – рече момичето – аз ще се оправям с великана, нямате грижи!

Фоу остана на мястото си, без да сваля очи от Райън. Зад гърба му Самюъл продължаваше да се поти.

Мърси отвори уста и Скълдъгъри побърза да се наведе, когато червеният лъч издълба бразда в стената зад гърба му. Детективът се скри зад една колона, но лъчът усили натиска си, стопи колоната, проби я и отнесе шапката от главата на скелета.

Облоки долепи длани до слепоочията си и стисна така, сякаш искаше сам да си сцеди главата. Валкирия залитна. Падна на едно коляно и протегна ръце напред в напразен опит да се прикрие. Райън понечи да изтича да ѝ помогне, но видя, че Фоу вече крачи към него.

– Не вярвам да боли – рече му бандитът.

Райън се обърна и хукна нагоре по изключениния ескалатор, в края му зави бързо и затича още по-нагоре по следващото рамо. Стигна почти до средата му, когато започна сериозно да съжалява за решението си. Краката му вече пищяха в протест, а дробовете му горяха. По принцип не го биваше в тичането – дори в училище, което отлично си спомняше, макар и никога да не беше ходил там.

Хвърли поглед надолу, видя как Скълдъгъри махва с ръка и Мърси отхвърчава нанякъде. Валкирия беше паднала на колене, а Облоки се беше надвесил отгоре ѝ. Вълна от мрак избликна от пръстена на ръката на момичето и великанът рязко отстъпи назад от изненада. Психоатаката му изглежда се беше провалила, защото Валкирия бързо обви с ръце краката му. Притисна рамо в корема му, надигна се и с всички сили блъсна напред. Облоки се тресна в пода и изкрещя, Валкирия вече го беше възседнала и, в последния момент преди да стигне горния етаж и да я изгуби от очи, Райън видя как момичето удря с чело великана право в лицето.

Леко залитайки, момчето отново затича, без ясна представа къде изобщо отива, нито пък какво ще прави, когато стигне там, накъдето се е запътил. През нощта молът беше направо плашещо място. Малкото светлини караха сенките да изглеждат още по-дълбоки. В тях можеше да се крие всеки.

Фоу пристъпи отникъде и му препречи пътя. Райън изкрещя, смени посоката, налетя на кашпа с фикиус, спъна се и се просна на пода.

– Щях просто да те помоля да задействаш Машината – рече Фоу и пристъпи напред, – но в момента нямам време да те убеждавам. Затова ще бъда груб. Надявам се, нямаш нищо против да бъда груб. Нищо лично. Няма да те убивам.

Не мисли, че ще те убивам. Само така малко ще ти резна ръчичката. Няма какво да се лъжем, можеш да си умреш от кръвозагуба, от болка или от шока, но няма да съм те убил аз. Погледнеш ли на нещата от тая гледна точка, вече няма защо да се страхуваш нито от мен, нито от грамадния ми нож.

И Фоу измъкна изпод якето си мачете.

Райън запълзя на четири крака, пъхтейки и мъчейки се да се изправи.

— Знам, някои хора твърдят, че им допада тръпката на преследването — продължи Фоу, стъпи върху глезена на момчето и го прикова на място, — но аз не съм от тях. Единственото, за което се боря, е светът да свърши.

Райън падна и се претърколи по гръб.

— Защо? — ахна. — Защо толкова искате да... избиете всички?

Фоу го изгледа и сви рамене.

— Защото днес е сряда.

Мачетето със свистене полетя надолу, Райън изпищя и в този момент Скълдъгъри блъсна Фоу в гърба. Двамата паднаха. Райън седна на пода и заоглежда ръката си, за да се убеди, че си е на мястото. Осъзна, че все още пищи, затова престана и се огледа. Скълдъгъри изрита Фоу в коляното, бандитът се приведе, а скелетът сграбчи главата му и я тресна в една тясна колона наблизко. Фоу се олюля и замахна с юмрук, но Скълдъгъри

влезе под замаха, скъси дистанцията и започна да налага Фоу с лакът в ребрата. Насилието ескалира драстично. Ако съществуваше, майката на Райън определено нямаше да одобри подобен начин за решаване на проблемите.

– Скълдъгъри! – изкрещя Валкирия някъде отдолу.

– Райън – изсумтя скелетът, когато Фоу го стисна през кръста, повдигна го и го блъсна в стената, – би ли отишъл да провериш за какво се е развивала пък сега?

Райън скочи, изтича до перилата на атриума и погледна надолу. На долния етаж Мърси и Облоки лежаха напълно неподвижни, а Валкирия отстъпваше бавно от Самюъл, който се препъваше към нея, превит одве, сякаш го мъчеха колики.

Райън хвърли поглед зад гърба си. Фоу беше обвинил ръка около шията на Скълдъгъри, стискаше го в ключ и го влачеше така, сякаш искаше да му откъсне главата. Скелетът се изви рязко, но Фоу смени бързо хватката и не му позволи да се отскубне. Скелетът посегна нагоре и назад, облечените в ръкавици пръсти потънаха в очите на Фоу. Фоу се дръпна рязко, отпусна ключа, Скълдъгъри го блъсна и доста подло го подсече. Фоу падна и скелетът на секундата се озова отгоре му.

– Е? – подвижна той на Райън, без да спира да налага Фоу с юмруци.

– Ъм, не знам – рече Райън. – Самюъл изглежда

така, сякаш всеки момент ще повърне.

Изненадващо, и Скълдъгъри, и Фоу прекратиха едновременно боя и загледаха момчето.

– Превил ли се е одве? – задъхано попита Фоу.

– Да – рече Райън.

Фоу погледна Скълдъгъри и двамата бързо скочиха на крака.

– Оттук нататък сте сами – рече Фоу и побягна.

Райън се намръщи неразбиращо и пак погледна надолу към Самюъл. Стоновете от болка, които мъжът допреди малко издаваше, се бяха превърнали в ръмжене. Самюъл се изправи в пълния си ръст, пръстите му се забиха в гърдите му, разкъсаха ризата и я свлякоха. Не, не просто ризата. И кожата под ризата. Ръцете на мъжа късаха дрехите и плътта от тялото му, разкривайки едно друго, бяло като изсъхнала кост тяло, което се криеше отдолу. А ръцете му, о, дори от мястото си Райън виждаше грамадните нокти, които израснаха на тези ръце, нокти, които раздраха лицето на Самюъл и го захвърлиха настрани, откривайки една съвършено гладка бяла глава, огромни черни очи и неравни стърчащи зъби.

Валкирия просто се обърна и побягна, а вампирът се стрелна подире ѝ. Нещо профуча край периферното зрение на Райън и в следващата секунда Скълдъгъри скочи през перилата и тупна на долния етаж.

Райън хукна към ескалатора, затича надолу, на-

долу, за да се притече на помощ на Валкирия. Чу я как извика, за малко не се препъна, за малко не полетя през глава надолу по стъпалата. Чу се тряск от счупено стъкло и момчето зърна Скълдъгъри да изчезва през витрината на един магазин. Почти беше стигнал долния етаж, когато я видя, видя Валкирия да мята огнени кълба и стрели от сенки срещу вампира, който я приближаваше дебнешком като див звяр. Създанието подскочи и се преметна във въздуха, избягвайки едно сенчесто острие, което момчето захвърли насреща му. Подскочи и се приземи право върху Валкирия и ноктите му задраха по дрехите ѝ. Момчето ахна, а звярът задраци отново, в опит да пробие защитното ѝ облекло, в опит да раздира плът и да къса кожа, в опит да пие кръв.

– Ей! – изкрещя с все сили Райън, изтича и заста на открит точно зад чудовището. – Ей, ти! Ей! Ела ме хвани! Хайде де!

Вампирът рязко вдигна глава и заръмжа.

– Онова, което искаш, е у мен! – кресна Райън и размаха ръката си, на чиято длан беше отпечатан ключът. Ако Самюъл-човекът все още се таеше някъде дълбоко у създанието, може би щеше да си спомни за какво всъщност беше цялата тази дандания. Може би щеше да си спомни, че всъщност преследва само и единствено Райън. А може би пък вампирът щеше да види пред себе си просто една по-лесна плячка и...

Звярът отскочи от Валкирия. Райън зави от ужас и отново побягна. Хвърли поглед назад, само за да види ноктите и зъбите и да усети лекия полъх, когато създанието скочи отново високо и връхлетя отгоре му.

Краката на Райън се преплетоха и той се спъна. Седна на пода и погледна нагоре. Вампирът висеше във въздуха точно над него и го гледаше втренчено. Мяташе се, ръмжеше и замахваше към момчето с ноктите си.

Скълдъгъри пристъпи напред, протегнал ръце, пръстите му бяха леко свити, контролиращи въздуха, който държеше съществото в капан. Костюмът на детектива беше съдран, а вратовръзката – накривена. Валкирия доуцука с шапката му в ръка. Показа му я и детективът изохка. През дъното на борсалиното беше прогорена сериозна дупка.

Вампирът заръмжа срещу всички.

Скълдъгъри вдигна ръце и звярът също се заиздига нагоре. Все по-високо и по-високо, подминавайки етаж след етаж. Валкирия хвана Райън за ръка и го поведе към една пейка наблизо. Когато вампирът стигна тавана на мола и нямаше как да се издига повече, скелетът рязко отпусна ръце и съществото се стрелна като камък към пода.

– Падането няма да го убие – рече Валкирия на Райън, докато вампирът падаше, – но ще му натроши достатъчно кости, така че да спре да ни

тормози засега.

Вампирът се стовари пред тях със сериозно *туп* и не мръдна повече.

Скълдъгъри огледа клетата си шапка и я остави настрани.

– Райън – рече, – знам, че много ти се събра, но ни предстои още само една мъничка задача по обезвреждането и разглобяването на бомбата и после ще те оставя да си почиваш. Обещавам.

ДЕСЕТ

Под ръководството на Скълдъгъри Райън обезвреди Машината на Страшния съд. Буквално я обърна наопаки. Когато и последната част от механизма беше превърната в нещо напълно безполезно, ръката на момчето пламна от болка. Той изсъска, погледна дланта си, а отпечатъкът от ключа се стопи и изчезна.

— Браво, Райън — похвали го Скълдъгъри. — Ти спаси света.

— Ти знаеше точно какво трябва да се направи — отвърна момчето. — *Ти* си този, който знаеше как да я обезвредим.

— Радвам се, че си останал с това впечатление — благо каза скелетът, — но аз със същия успех можех да ни светя маслото. Но все пак така стана по-добре, отколкото да чакаме специалист, не мислите ли?

После измъкна от колана си белезници и се зае да закопчава китките на изпадналите в безсъзнание бандити, като остави Валкирия и Райън сами.

– Още колко време имам? – попита момчето.

Валкирия се поколеба.

– Скълдъгъри каза... каза, че когато цялата история с Машината приключи, независимо по какъв начин, личността на Дийкън отново ще започне да взема превес.

– Значи ще стане скоро – тихо каза Райън.

– Ами... да, боя се, че е така.

Райън кимна. Не каза нищо. Опасяваше се, че гласът ще му изневери.

– Ти май ми спаси живота одеве – рече Валкирия. – Постъпи много смело.

Райън се усмихна вяло.

– Може би ще ме запомниш с това.

– Абсолютно.

– В момента обаче не се чувствам особено смел. Честно казано, ми се плаче.

Валкирия сложи длан на рамото му.

– Не искам да умирам – каза Райън. Вече плачеше. Без притеснение. Единствената му мисъл беше, че след няколко минути вече нямаше да го има. Той вече нямаше да съществува. Бяха попречили на Фоу и останалите да унищожат света, но светът на Райън така или иначе свършваше. – Не е честно. Защо Дийкън да може да живее, а аз – не?

– Не знам – кротко отвърна Валкирия.

– Не може ли да се направи нещо? Може би Скълдъгъри ще знае? Или пък ще познава няко-

го, който знае, който може да блокира Дийкън, да не му позволи да се появи отново, или пък...

– Съжалявам, Райън – каза Валкирия. Вече и тя плачеше. Това хубаво момиче, момичето с едничката трапчинка, плачеше за него. Хубавото момиче, което никога не би излязло на среща с момче като Райън, не и след милион години, това хубаво момиче седеше до него, прегръщаше го и двамата плачеха заедно.

Райън си наложи да овладее хлиповете си. Когато най-сетне си върна дар словото, каза тихо:

– Сега може ли да получа онази целувка?

Валкирия вдигна очи към него.

– Разбира се – отвърна и се приведе напред. Райън наклони леко глава на една страна, без да знае дали да си затвори очите или не, но когато устните им се срещнаха, той все пак ги затвори. Първата му целувка за петнайсет години фалшиви спомени. Единствената му целувка за петнайсет часа истински живот.

Двамата полека се дръпнаха един от друг. Главата на Райън се размъти. Мислите му се оплетоха.

– Аз наистина те харесвам, Валкирия – успя да промълви.

– И аз наистина те харесвам, Райън – отговори му Валкирия.

Райън се усмихна и се опита да я целуне отново, да целуне това хубаво момиче с трапчинка-

та, как точно ѝ беше името, Валкирия, да, точно така, и е на седемнайсет години, и е сладка като мед, такова момиче, което никога не би забелязало Дийкън, дори и да беше на нейната възраст. Той се ухили и се наведе напред, и усети как ръката ѝ опря в гърдите му и го бутна назад, а очите ѝ се присвиха срещу неговите.

– Райън?

– Ще бъда който искаш – рече Дийкън Мейбъри и тогава Валкирия го удари толкова силно, че светът се завъртя пред погледа му.

Момичето се изправи и се надвеси над него.

– Разкарай това лице – заповяда му. – Спри да използваш лицето на Райън на секундата или, заклевам се, ще те смачкам.

– Окей! – писна мъжът. – Само не ме удрай повече!

Дийкън се изправи на крака, ченето ужасно го болеше.

– Ти да видиш – рече той и при тези думи цялата му фигура затрептя, образът му се отдръпна и изчезна, и изведнъж пред момичето застана неговото си старо истинско Аз.

В очите на Валкирия блестяха сълзи. Гледаше го така, сякаш въпреки всичко се кани отново да го удари.

– Искях просто да ти благодаря – побърза да каже Дийкън, преди да са го фраснали. – Бях се забъркал в сериозна каша и вие, вие дойдохте и

ми помогнахте. Отхапах малко голям залък, не ме е срам да го призная. Ако това някак си ще промени нещата, нека ти кажа, че никога не съм искал Машината на Страшния съд да попада в лоши ръце. В момента, в който продадох ключа, щях да вдигна Убежището под тревога, да докарам тук армия от секачи и...

– Рисува живота на всяко едно живо същество на *планетата* – рече глухо Валкирия.

– Така е – тъжно кимна Дийкън – и искрено съжалявам за това. Бях глупак. Бях недалновиден егоист. Ако тогава знаех това, което знам сега, никога нямаше и да опитам. Но всички грешим, нали? И аз сгреших. Допуснах ужасна, ужасна грешка, която можеше да доведе до неизказано кошмарни последствия за...

Дори не видя откъде му дойде ударът. Само мерна как рамото ѝ се извъртя и в следващия миг тялото му се люшна и падна. Тресна се в пода и му се стори, че лицето му се е подуло като погача. Мили *Боже*, как силно удряше това момиче!

– По-добре ставай – рече му Валкирия. – Секачите идат и ако си още тук, когато пристигнат, ще те арестуват и тебе.

Дийкън примигна.

– Пускате ме да си ида?

– Пускаме Райън да си иде – рече Скълдъгъри Плезънт и пристъпи плътно зад гърба му. – Райън беше наш приятел. Заслужаваше по-добра съдба

от това да се превърне в теб, Дийкън.

– Знам, че е така – отвърна Дийкън и бавно стана от пода – за втори път през последната една минута. – Надявам се някой ден да успея да му се реванширам някак си, може би като сам стана по-добър човек или като се отнасям към другите със същата...

– Продължавай да дрънкаш, ако искаш пак да те ударя – предупреди го Валкирия.

Дийкън млъкна. Ако погледите можеха да убиват, досега щеше да се е спаружил пред очите на момичето.

– Знам, че постъпих лошо – рече той и наведе глава. – Знам. И вече си платих за това. Брат ми. Клетият ми брат Дафид. Фоу го помисли за мен. Погна го и Дафид... падна в мелачката за дървесина. Такъв си беше Дафид, винаги най-тромавият. Толкова, толкова тромав...

Валкирия го блъсна, за да му привлече отново вниманието и когато Дийкън я погледна, тя се приведе до него.

– Ако само разбере, че някога пак измамиш невинен човек, за да прикриеш сам себе си...

Дийкън вдигна ръце.

– Няма, кълна се. Научих си урока. Бях алчен и егоистичен. Но сега виждам колко съм грешал като...

– Не ни пука – пресече го Скълдъгъри. – Бягай, преди да съм те гръмнал.

Дийкън кимна и закрачи.

– Каза ти се *бягай!* – изръмжа Валкирия и Дийкън веднага се подчини.

Това НЕ Е всичко, приятели!

Четете нататък, за да видите откъси, останали
невключени в първата книга за Скълдъгъри
Плезънт, които Дерек сам е подбрал и
представил тук...

ОТКЪСИ, НЕВКЛЮЧЕНИ В ПЪРВАТА КНИГА ЗА ДЕТЕКТИВА-СКЕЛЕТ

Когато за първи път ми хрумна идеята за „Краят на света“, тя имаше горе-долу същия вид като окончателния написан вариант. Скълдъгъри и Валкирия, видени през очите на непознат: добро момче, което се влюбва в нашата героиня-тий-нейджърка. Връхлития нещастие, щото те, нещастията, по принцип така правят, и на финала подлият и лукав Дийкън бяга свободен, готов да се забърква в нови неприятности.

Хрумна ми идеята, после написах новелата. Малко я попромених, редактирах тук-таме, и ето я сега във вашите ръце. Чиста работа. Спретната. Но необичайна.

Книгите не се създават така. Книгите за Скълдъгъри, които четете (или които, надявам се, *ще* прочетете, ако още не сте го сторили, тъй като те, без съмнение, са най-страхотните книги, писани *някога*), не остават на финала такива, каквито са били в началото на работата ми по тях. Случвало

се е да напиша един вариант на романа, а след това да го променя изцяло. Сменям героите, някои отпадат напълно. Орязвам части от сюжета, заменям ги с нови истории. Доколкото е възможно, се придържам към основните сцени и глави, просто ги... пренареждам малко.

Първоначалният ръкопис на първата ми книга „Скълдъгъри Плеънт“ беше два пъти по-дълъг от отпечатания вариант. Много от онова, което махнах от нея преди отпечатването, се появи в следващите книги от поредицата. Например, в първоначалния ръкопис Венгос, Сангуайн и Скейпгрейс играеха важни роли, освен това имаше и един цял отделен подсюжет, в който Стефани получаваше видение за бъдещето си. В този вариант тя научаваше истината за съдбата си още в първата книга, а не както е чак сега – в четвъртата.

Колко по-различни щяха да бъдат нещата, ако бях отпечатал този първи ръкопис.

Има много изрязани от него откъси, които бих могъл да предложа тук, но повечето от тях биха издали изненадващите обрати в сюжета на онези от вас, които още не са прочели всички книги (а трябва да ги прочетете, наистина са добри). Зато ва сега ще се съсредоточим върху случващото се в дома на Валкирия.

Разбирате ли, в книгите Валкирия – или Стефани, както е истинското ѝ име – има отражение,

което излиза от огледалото и живее нормалния ѝ живот. То ходи на училище, пише ѝ домашните и гледа телевизия вечер с родителите ѝ, докато истинската Валкирия спасява света. В първоначалния ми ръкопис обаче отражение нямаше, така че момичето непрекъснато имаше неприятности със семейството си. Това пък се оказа голям проблем за мен, защото аз исках за героинята ми домът да е убежище, място, в което няма конфликти, исках отношенията ѝ с родителите и роднините да са топли, весели и пълни с обич. Затова в края на краищата измислих отражението.

Но тук ще ви подсказва какви можеха да бъдат нещата в противен случай. Ето няколко откъса от първоначалния ръкопис.

КАКВИ МОЖЕХА ДА БЪДАТ НЕЩАТА, ЧАСТ I:

(В първоначалния вариант тази сцена се намираше точно преди момента, в който Скълдъгъри и Валкирия влизат с взлом в Съкровищницата)

Скълдъгъри остави Стефани на кея и обеща да ѝ се обади веднага щом измисли каква да бъде следващата им стъпка. Нощта вече се спускаше, когато момичето закрачи към вкъщи. Пъхна ключа в ключалката, завъртя го, отвори вратата и се озова очи в очи с майка си, която стоеше в антрето и я чакаше. Не се усмихваше. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите.

– Здравсти – рече Стефани и затвори вратата зад гърба си.

– О, здравей – отвърна майка ѝ. – Повесели ли се?

– Моля?

– Весело ли беше навън? Добре ли прекара вечерта?

– Да кажем – предпазливо отговори момичето.

– Чудесно тогава. Радвам се.

Майка ѝ не откъсваше очи от нея. Стефани усети, че се чуди накъде да гледа.

– Станало ли е нещо? – попита най-сетне.

– Имаме гости.

При тези думи от хола излязоха Фъргъс и Берилия. Ръцете на Берилия бяха силно стиснати пред корема, а на лицето ѝ беше изписан израз на най-искрено благочестие. На Фъргъс пък не му се отдаваше да скрие задоволството, което явно изпитваше. Стефани отново погледна майка си и зачака.

– Какво правеше в колата на господин Плезънт? – попита майка ѝ.

Мисловният процес на момичето рязко спря. Майка ѝ се взираше в нея гневно, но очите ѝ молеха, настояваха за разумно обяснение. Зад гърба ѝ Фъргъс едва ли не се кикотеше, а Берилия излъчваше дълбока, но абсолютно фалшива загриженост.

– Аз не съм била... – почна Стефани.

– Напротив! – излая на секундата Фъргъс.

После се овладя и допълни:

– Видях те.

– Видяхме те, мила – повтори Берилия и тъжно поклати глава. – Вчера те видяхме в онази ужасна кола. Тя вдига такъв шум, човек не може да пропусне да я забележи. После те видяхме отново, само преди няколко часа.

– Чичо ти и леля ти дойдоха да ми кажат – обади се майка ѝ. – Трябваше да го науча от Фъргъс и Берилия.

– Стори ми се, че нямахме друг избор – изчурулика Берилия. – Чувстваме Стефани като наша дъщеря.

– Той ме докара до вкъщи – отвърна момичето. – Какво толкова?

Майка ѝ сведе очи към пода.

– Не ме лъжи, Стеф – каза тихо.

– Не лъжа.

– Не ме лъжи! – този пък викът на майка ѝ откънтя в антрето.

Стефани усети как се надига гневът ѝ – гняв не срещу майка ѝ, а срещу Фъргъс и Берилия, защото си позволяваха да се месят. Не се съмняваше, че единствената причина е желанието им да си отмъстят, защото момичето беше наследило името и активите на Гордън.

– Мамо... – почна Стефани, но Фъргъс отново я прекъсна:

– Какво изобщо правеше с онзи тип?

– Не е твоя работа – озъби се момичето.

– Просто се грижим за теб, мила – обади се Берилия с превзетия си глас.

– Защо беше в онази кола? – попита майка ѝ.

– Къде ходи тази вечер? Ако не получа задоволителни отговори от теб, отивам право при господин Плезънт. Аз при всички положения ще отида

при него, но ако ти поне се опиташ да ми помогнеш да разбера...

– Мамо, нищо не е станало.

Берилия цъкна тъжно с език.

– Клетото невинно дете, забъркало се е с погрешните хора...

Стефани направи презрителна гримаса.

– *Погрешните хора?*

– Не би искала да те свързват с хора като този Плезънт, мила – отвърна леля ѝ.

– И какви са тия хора?

Физиономията на Берилия изобрази крайно отвращение и тя изплю:

– Откачалки.

– Това е нелепо – стисна зъби момичето.

– Защо тогава не кажеш на майка си къде си била? – обади се Фъргъс.

– Защото това не влиза в работата на никого тук!

Майка ѝ я погледна строго.

– О, смятам, че този въпрос е именно моя работа. Не знаем нищо за този господин Плезънт. Не знаем що за човек е.

– И защо си крие лицето? – попита Берилия, чието натрапчиво любопитство издаваше колебанието ѝ дали изобщо иска да получи отговор.

– Какъв му е проблемът? – настоя и Фъргъс. – Обезобразен ли е?

Берилия потрепери при самата дума, а Фър-

гъс облиза устни от нетърпение. На Стефани ѝ се искаше да им се нахвърли, да се разкрещи, но вместо това се затвори напълно и млъкна. Погледна майка си и майка ѝ я погледна в отговор.

– Върви си в стаята – каза майка ѝ и Стефани я послуша с радост. Дори не погледна чичо си и леля си, когато пое нагоре по стълбите, а когато стигна до вратата на стаята си, дочу пискливия глас на Берилия:

– Тя не е виновна. Всичко е заради тая музика, дето я слушат сега децата...

КАКВИ МОЖЕХА ДА БЪДАТ НЕЩАТА, ЧАСТ II:

(Мястото на тази сцена е веднага след момента, в който Валкирия е отровена и е прекарала в безсъзнание повече от ден)

Очите на Стефани се разшириха.

– Колко е часът?

– Минава един – рече Скълдъгъри.

– През нощта? – ахна момичето.

Скелетът се поколеба.

– Да, само че не същата нощ.

– *Какво?*

– Беше в безсъзнание в продължение на два-сет и шест часа – тихо се обади Чайна. – Родителите ти сигурно вече са се поболели от тревога.

В отговор Стефани направо откачи, така че магьосниците ѝ донесоха телефон и излязоха от стаята. Момичето набра мобилния на майка си и затаи дъх, докато чакаше да ѝ вдигнат.

– Стеф? – долетя гласът на майка ѝ, в който се долавяше истерия.

- Здравсти, мамо – нервно отвърна момичето.
- О, мило! Къде си? Добре ли си?
- Добре съм, мамо. Всичко е наред.
- Къде си? – после, по-високо. – Дезмънд! Тя е добре! – след това по-тихо. – Къде си?
- Извинявай, че не ви се обадох.
- Какво стана? Помислихме, че ти се е случило нещо ужасно! Полицията организира издирване! Стефани простена тихо.
- Не, мамо, не е било нужно да ме търсите. Добре съм.
- Кажи къде изчезна тогава?
- Момичето дочу гласа на баща си, който настояваше да разбере какво се е случило, последва кратка борба за телефона. Отново гласът на майка ѝ:
- Къде изчезна?
- Стефани преглътна.
- Заспала съм.
- Какво?
- Просто съм заспала.
- Къде си? Къде си? Звъняхме у всичките ти приятели.
- Едва ли ви е отнело повече от половин минута, помисли си Стефани и с надежда техните да не са проверили и този вариант, каза:*
- Бях у Гордън.
- Защо?
- Прииска ми се да поразгледам. Заспала съм

на дивана. Съжалявам.

От другата страна настъпи мълчание.

– Мамо?

– Защо тогава не се обади, когато се събуди?
– гласът на майка ѝ беше станал тих и равен, лиш
шен от всякаква емоция. Стефани затвори очи.
Сега вече майка ѝ беше наистина, ама наистина
ядосана.

– Сега нали ти се обаждам.

– Един и половина през нощта е, Стефани.

– Съжалявам. Сигурно съм била много уморена.

– Хубаво. Стой там. Дезмънд идва да те вземе.

– Не, вече не съм у Гордън. В града съм. Но
нещата са наред, сама ще се прибера...

– Стой, където си – повтори майка ѝ. – Баща ти
идва да те прибере. Бих дошла и аз, но ще бъда
твърде заета да звъня на всичките роднини и при
ятели, за да ги осведомя, че не си мъртва. О, да,
трябва и изрично да кажа на полицията да не си
правят повече труда да търсят трупа ти из канав
ките. Сигурна съм, че ще им олекне.

– Добре – покорно отвърна Стефани.

Петнайсет минути по-късно баща ѝ пристигна,
Стефани влезе при него в колата, преструвайки
се на по-смела, отколкото се чувстваше. Баща ѝ
също ѝ беше ядосан, но поне го показваше ясно,
а и гневът му беше очевидно смекчен от непри
крито облекчение. Потеглиха, момичето хвърли
поглед назад и зърна недалеч колата на Чайна,

която зави в обратната посока. Явно, точно както Стефани беше предположила, Скълдъгъри беше останал наблизко още малко, за да се увери, че всичко е наред.

Прибраха се и момичето си отиде право в стаята да чака майка си. Седна на въртящия се стол и застина напълно неподвижно. Вратата се отвори и Стефани положи максимално усилие да пренебрегне факта, че температурата в помещението рязко падна под нулата.

– Не знам какво става с теб напоследък – каза майка ѝ. – Наистина не знам. Няма те по цял ден, прибираш се късно, а и всички тия работи, дето ми ги разказва Берилия...

– Мамо, Берилия просто не ме харесва.

Майка ѝ поклати глава.

– Недей.

– Така е! Откак наследих имението, двамата ми правят проблеми...

– Всичко е заради наследството, нали?

Стефани вдигна очи.

– Моля?

– Поведението ти се промени от деня, в който получи наследството. Какво си въобразяваш, че сега вече ти определяш правилата, така ли?

– Мамо, не, няма такова нещо...

– Мисля, че има. Доскоро ти почти не излизаше. Нямахте никакви приятели. Стоеше си или в стаята, или долу на плажа, едва разменяше по ня-

коя и друга дума с хората. С баща ти дори бяхме започнали да се тревожим за теб. А виж се сега. Това момиче Танит, другите хора, с които излизаш, хората, които те държат във врати по цял ден. Кои са те? Не знам кои са. Но определено имат силно влияние върху теб.

– Нищо подобно.

– Така ли? Значи си си същата предишна Стеф?

– Разбира се.

– Същата Стеф, която никога не би направила нито едно от тия неща, които правиш сега? Дори си почнала да се обличаш различно, вече не ги сваляш тия черни дрехи. С татко ти много ни се искаше да разчупиш черупката си, дълго чакахме това да стане, но не мислехме, че човекът, който ще излезе от тази черупка, ще бъде... Ще бъдеш ти.

Стефани не отговори. Това не ѝ харесваше. Не ѝ харесваше непрекъснато да я нападат, без да може да се защити. Но нямаше начин да се защити, не можеше да спори, защото не знаеше какво може да се изпусне да каже в гнева си. Затова продължи да слуша мълчаливо.

– Искам хубавичко да си помислиш какво направи – каза майка ѝ. – Да си помислиш за хората, които нарани, за хората, които *продължаваш* да нараняваш, и да прецениш заслужава ли си да го правиш.

После майка ѝ излезе и затвори вратата. Стефани остана да седи неподвижно няколко мига, пос-

ле замахна и нощната лампа отхвърча в отсрещния ъгъл на стаята. Удари се в стената, строши се и падна на пода.

Момичето примигна и проследи с очи как лампата се изтърколи и спря. Дори не я беше докоснала. Да, беше посегнала към нея, но реално не я беше *докоснала*. Момичето се усмихна сама на себе си. Силите ѝ нарастваха.

Точно навреме.

КАКВИ МОЖЕХА ДА БЪДАТ НЕЩАТА, ЧАСТ III:

(Следващият откъс е част от първоначалния епилог)

Валкирия Каин. Беше си избрала това име и го беше приела за свое, без да има ни най-малка представа до какви последици би могло да я доведе това решение. Вече беше част от онзи свят, който беше отнел живота на чичо ѝ, при това беше пристъпила в него весело и с непростимо безгрижие, като последна невежа. Беше имала наглостта да си мисли, че е родена за магьосница, само защото произхождаше от последния от Древните. Родена за магии, за вълшебства и чудеса. И с какво се беше сблъскала вместо това? Със смърт и разруха, с невероятни ужаси и със страховете, от които са изтъкани човешките кошмари.

Глупаво момиченце.

Заслужаваше цялата болка, която се беше стоварила върху ѝ. Синините, счупените кости, драскотините? Заслужаваше си ги до една, че и

отгоре. А нима в крайна сметка не се беше отгървала леко? Ами клетият Гастли Биспоук, застинал сега като грозна статуя в задното помещение на шивачницата? Или Танит Лоу, прекрасната и смела Танит Лоу, намушкана от човек, изчезнал после без следа? Нима Танит заслужаваше ненавременната си смърт? Стефани отлично знаеше, че самата тя трябваше да умре, а не Танит.

Смъртта ѝ щеше да бъде облекчение за всички. Щеше да освободи родителите ѝ от бремето да се тревожат за нея. След онази нощ в Хагард, след всички истории за вилнеещи банди и побоища из улиците, в които Стефани така явно беше замесена, клетите ѝ майка и татко бяха на косъм да се побъркат напълно. Майка ѝ не ѝ беше говорила от седмици. Баща ѝ вече не можеше да я гледа в очите. Стефани куцукаше наоколо с патериците си и никой в градчето не желаше да има нищо общо с нея. По-добре да беше умряла.

Дори Джаспър се боеше от нея, малкият Джаспър с грамадните стърчащи уши. Родителите му го бяха предупредили. *Стойте далече от момичето на Еджли*, му бяха казали те. *Тя създава само проблеми.*

Стойте далеч от момичето на Еджли. Тя създава само проблеми.

На Стефани не ѝ трябваше много, за да се досети кой стои зад всички клюки и слухове. Подозренията ѝ се потвърдиха окончателно, когато ѝ

се обадиха по телефона.

– Стефани?

Да?, беше отговорила тя.

– Здравей, Стефани, обажда се господин Феджуик, адвокатът на покойния ти чичо.

О, да, беше казала Стефани. *Искате да говорите с татко ли?*

– Всъщност, искам да говоря с теб. Почувствах, че най-почтено ще бъде да ти се обадя. Преди няколко дни леля ти и чичо ти дойдоха при мен в кантората, придружени от техния адвокат. Настояха за повторна експертиза на завещанието. Изглежда в него има... вратичка, скрита в употребените в документа термини. Сигурен съм, че покойният ти чичо не го е сторил нарочно, но така или иначе, вратичката съществува.

Какво е „вратичка“?

– По всичко личи, че ти ще бъдеш единствена наследница на активите на Гордън Еджли само ако към датата на осемнайсетия си рожден ден реално живееш заедно с родителите си в общия ви дом. Леля ти и чичо ти изрично настояха, че тази точка е пределно ясна и предложиха малко вероятния сценарий, при който, ако на осемнайсетия си рожден ден ти не живееш у вас, то наследството ще бъде разделено между родителите ти и семейството на леля ти и чичо ти. Реших, че трябва да знаеш това.

Тогава всичко започна да ѝ се изяснява. Не-

престанните слухове, вечните грубости, всяването на съмнения у родителите ѝ към собствена-та им дъщеря. Леля ѝ и чичо ѝ се опитваха да ѝ опропастват живота. Да съсипят репутацията ѝ, да я компрометират, да я скарат със семейството ѝ. Колко подло. Колко макиавелистки изпипан и амбициозно скроен план. Заслужаваха аплодис-менти.

И какво можеше да направи горката Стефани? Бездруго никой не разговаряше с нея и не ѝ вяр-ваше. Толкова пъти вече беше ходила в полици-ята, че участъкът ѝ беше станал като втори дом. Носеше ѝ се славата на хулиганката от Хагард. Всеки нов слух раздуваше престъпленията ѝ, хо-рата шепнеха за нея и греховете ѝ се множаха.

Дори и Бентлито го нямаше, за да ѝ предложи убежище. Добрият ѝ приятел Скълдъгъри Пле-зънт имаше много сериозни каша за разчиства-не. Мериторий се беше върнал и отново беше поел контрола, но авторитетът му беше силно разклатен. В края на краищата, беше побягнал в момент, в който авторитетът му беше най-нужен. По целия свят съюзниците на Серпин изплуваха, нанасяха удари и отново се скриваха, когато уз-наеха новината за края на водача им. Организи-раният от тях бунт може и да се беше провалил, но заради него броят на секачите беше силно на-малял, едва успяваха да изпълняват задължени-ята си. Доверието на магьосническата общност

в законите и законодателите се сшиваше. В края на краищата, пробивът в Убежището беше факт. Нищо и никой не беше в безопасност.

Разбира се, в момента Стефани беше вън от това. Имаше нужда от почивка, от време да се излекува, да оправи живота си, да се престори, че всичко отново е нормално. Не можеше да заблуди никого обаче. Вече не.

И това всъщност беше най-лошото, нали? Не можеше да се надява, че някога отново ще се смеси със скучните и обикновените. Те вече я познаваха. Знаеха, че е различна.

Но все още не бяха наясно колко дълбока беше разликата.

Е, ето – видяхте какви можеха да бъдат нещата. Гняв и съперничество вместо топлота и остроумни шеги. Е, за себе си аз знам кое от двете предпочитам.

Надявам се това леко повдигане на завесата, скриваща творческия процес, да ви е било поне донякъде интересно. Отначало ми се искаше да оставя всички тези страници празни, за да можете вие да... Така де, да надращите по тях ваша история. Но не ми позволиха, трябвало аз да напиша нещо.

(Но вие пак можете да си надращите история. Ако искате. В белите полета отстрани).

Сега ви оставям. Имам работа. И книги за писане. А и котката ми току-що седна на клавиатурата и не ще да се маха.

Дерек Ланди

КОНКУРС

**ЗНАЕШ ЛИ КАКВО МУ ЛИПСВА НА СВЕТА НА
СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ – ГЕРОЙ, СЪЗДАДЕН ОТ ТЕБ!**

Сега можеш да влезеш в света на детектива-
скелет и да го промениш.

КАК?

Влез в страницата
www.skulduggerypleasant.bg
в Конкурси и попълни бланката

КОГА?

Имаш възможност да участваш в конкурса
до полунощ на 31 януари 2014 г.
За повече информация, прочети общите условия
на конкурса.
Дерек Ланди лично ще определи
крайния победител.
Наградата на конкурса е кратък разказ, написан
от Дерек Ланди, в който ще участва създадения
от печелившия участник герой.

СЪЗДАЙ ГЕРОЙ ЗА СВЕТА НА СКАДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

Правила и условия на конкурса

Моля, запознайте се с правилата и условията на конкурса.

1. Този конкурс се организира от „Артлайн Студиос“ ЕООД, гр. София, кв. Павлово, улица „Кота 1050“ №21, бл. 2.

2. Участието в конкурса не е обвързано с покупка.

3. Ако участникът е на възраст под 16 години, за участието му в конкурса е необходимо съгласие от родител или законен настойник.

4. Участникът трябва да опише героя в бланката, която може да бъде намерена в секция Конкурси на skulduggerypleasant.bg или да участва с изпратено по пощата предложение на адреса на издателството с пощенско клеймо не по-късно от 31 януари 2014 г. Задължително трябва да се опишат име на героя, пол, външен вид, магически умения, отличителни характеристики и кратко описание.

5. Предложенията трябва да бъдат получени преди полунощ на 31 януари 2014 г.

6. „Артлайн Студиос“ ЕООД не носи отговорност за изгубени, забавени, повредени или неправилно подадени предложения.

7. Указанията за участие, съдържащи се в рекламната кампания на конкурса на skulduggerypleasant.bg, в сайта на „Артлайн Студиос“ ЕООД – www.artline-comics.net, във вестник „Труд“, представляват неделима част от условията на конкурса.

8. Предоставената от участниците лична информация (като имена, дата на раждане, електронна поща и адрес на местоживееене) ще бъде използвана единствено във връзка с конкурса и няма да бъде предоставяна на трети лица, освен за целите на изпълнението на наградата, където е необходимо, или ако участникът е избрал да бъде включен в информационния бюлетин на „Артлайн Студиос“ ЕООД. Полити-

ката за поверителност на „Артлайн Студиос“ ЕООД може да бъде намерена на сайта www.artline-comics.net.

9. Специално жури в състав Христо Коцев, Христо Блажев и Златка Паскалева ще изберат 11 финалиста. Журито ще оценява предложенията според тяхната оригиналност. Впоследствие 11-те финални предложения, избрани от специалното жури, ще бъдат изпратени на Дерек Ланди.

10. Измежду 11-те финалиста, Дерек Ланди ще определи един победител до 28 февруари 2014 г. Решението на Дерек ще е окончателно.

11. Наградата на конкурса е кратък разказ, написан от Дерек Ланди, в който ще участва създадения от печелившия участник герой. Разказът ще бъде включен в българското издание на следващия роман от поредицата.

12. Победителят ще получи бройка от романа, в който е публикуван разказът с автограф от Дерек Ланди.

13. С участието си в конкурса участникът се съгласява, че в случай, че спечели, няма да му бъде заплатено за участието, нито за продажбите на книгите, в които е включен разказа, нито по каквато и да било друга причина. Също така участникът се съгласява да предостави интелектуалната собственост и други права, които би имал с участието си в разказа, на Дерек Ланди. Участникът няма да има думата за начина, по който героят му се използва в разказа.

14. Само печелившият герой ще бъде използван, а всички останали участия ще бъдат заличени от базата данни. С участието си в конкурса участникът се съгласява, че всяка бъдеща прилика с който и да било герой, създаден като част от този конкурс, ще бъде напълно случайна.

15. Победителят ще бъде обявен на skulduggerypleasant.bg, фейсбук страницата на издателството и на страниците на вестник „Труд“ след установяването на контакт с него от страна на „Артлайн Студиос“ ЕООД чрез електронна поща или телефонно обаждане до 15 март 2014 г.

16. Победителят ще бъде помолен да предостави пълния

си пощенски адрес, за да му бъде изпратена наградата.

17. С участието си в конкурса, участникът се съгласява, че ако спечели, имената му и негова снимка могат да бъдат използвани с цел обявяването му като победител в сайта на „Артлайн Студиос“ ЕООД – www.artline-comics.net – и във в. „Труд“, без допълнително заплащане или разрешение.

18. Наградата не може да бъде заменяна за пари или каквато и да било друга награда.

19. Конкурсът е отворен за всички, с изключение на служителите на „Артлайн Студиос“ ЕООД и техните семейства.

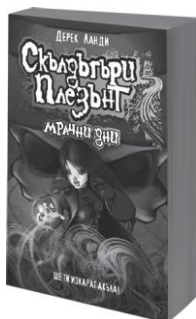
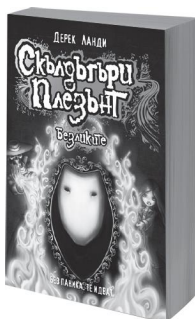
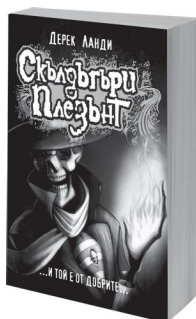
20. Участието в конкурса е обвързано с приемането на описаните правила и условия. С подаването на предложението се счита, че участникът е прочел и приел тези условия.

21. „Артлайн Студиос“ ЕООД организира този конкурс на добра воля и не поема никаква отговорност, свързана с решенията на автора, Дерек Ланди, за наградата.

22. В случай на възникване на спор, свързан с конкурса, той ще бъде разглеждан според българското законодателство.

ДОСЕГА В ПОРЕДИЦАТА

Скъловъгъри Плезънт

ДЕРЕК ЛАНДИ

Скълъбъгри Плезънт

ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

ХЛАДНО. КРЪВЕН. ТРИЛЪР.